

Giới thiệu Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%!

Tên gốc: 总裁大人, 100分宠!

Tên khác: Tổng tài đại nhân, 100 phân sủng!

Edit/Dịch: Emily Ton

Tổng số chương: 991.

Thể loại: bốn văn, nữ cường, sủng văn, không ngược, siêu sảng, nam nữ chính, thể xác và tinh thần sạch sẽ, 1V1)

Cô trở nên vừa già vừa xấu, còn lâm vào hoàn cảnh nghèo túng hai bàn tay trắng sau khi ly hôn với chồng cũ

Đối với cô giờ đây thì cô là người không có tiền, không có phòng, không còn sắc đẹp.

Tuy nhiên, sau một tai nạn xe hơi, Hạ Ngân Hà đã biến thành cao thủ hacker chuyên nghiệp, ngồi trên một đồng gia tài bạc triệu.

Tất cả những người đã từng cười cô, khinh cô, xúc phạm cô đều vội vàng xếp thành một hàng, cô sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là tát vào mặt!

Tuy nhiên, người chồng trước kia không có chút tình cảm nào với cô, hãy đứng sau lưng, đừng chen ngang.

"Cái gì, anh muốn giúp tôi tát vào mặt những người này?"

"Đúng vậy, anh cũng sẽ giúp em tát vào mặt của anh!" Người đàn ông ngồi trên đồng tài sản hàng trăm tỷ, không chút do dự giơ tay lên tát cho mình một cái!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ba năm sau ly hôn

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Xin lỗi, chúng tôi không tuyển dụng phụ nữ trên 30 tuổi!"

Ông chủ nhà hàng không kiên nhẫn nói với Hạ Tinh Hà (夏星河) và đuổi cô ra khỏi cửa.

Khi Hạ Tinh Hà buồn bã xoay người, bỗng nghe thấy giọng ông ấy lầm bầm, "Vừa già lại vừa xấu, nếu như làm việc trong nhà hàng của mình, sẽ có khách nào dám tới đây ăn?"

Hạ Tinh Hà khẽ nhủ mày, cô thật sự rất muốn nói cho ông chủ biết, cô không phải là phụ nữ 30 tuổi, cô chỉ mới 25 tuổi mà thôi!

Tuy nhiên, cô dừng lại khi nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của mình được phản chiếu trên cửa sổ bên cạnh.

Chưa đầy 30 tuổi, cô đã mất đi sự trẻ trung. Đôi mắt xinh đẹp đã từng lấp lánh ánh hào quang, hiện tại cũng rất ảm đạm không có ánh sáng.

Cơ thể gầy gò, khuôn mặt tiêu tụy ảm đạm, một bộ váy lỗi thời, khiến cô thực sự già hơn mười tuổi so với thực tế.

Cô nhận ra rằng mình đã trở thành một người phụ nữ lớn tuổi chỉ trong vài năm qua.....

Mặc dù hiện tại cô mới 25 tuổi!

Nghĩ về những năm gian khổ đã qua, Hạ Tinh Hà mỉm cười cay đắng. Khi cô đang muốn kéo cơ thể mệt mỏi rời đi, bỗng nhiên cảm giác có một chiếc xe đang chậm rãi dừng lại phía sau.

Ông chủ nhà hàng cũng nhìn thấy chiếc xe Maybach đắt tiền.

"Tịch tổng, chào mừng tới nhà hàng chúng tôi, chào mừng tới nhà hàng chúng tôi!" Giọng nói tăng tốc truyền vào trong lỗ tai của Hạ Tinh Hà, bước chân của cô đột ngột dừng lại.

"Mục Bạch, lát nữa ăn xong anh hãy đưa em đi mua quần áo nhé! Nghe nói hôm nay cửa hàng Chanel sẽ tung sản phẩm mới ra thị trường." Sở Thiên

Tâm vừa bước xuống xe, lập tức quần quanh cánh tay của Tịch Mục Bạch (席牧白), mỉm cười dịu dàng duyên dáng.

Tịch Mục Bạch liếc nhìn cô ta một cái, trả lời một câu ngắn gọn, "Ừ!"

Chỉ một âm tiết thờ ơ này, đã khiến cho toàn thân Hạ Tinh Hà cứng đờ giống như cục đá!

Trước khi đầu óc có phản ứng lại, đầu của cô cũng đã từ từ quay qua.....

Sau đó, đôi mắt cô rơi vào trên gương mặt đẹp trai của Tịch Mục Bạch!

Quả nhiên là anh ấy.....

Hạ Tinh Hà không thể ngờ rằng, đây là cách họ sẽ gặp lại nhau sau khi ly hôn 3 năm trước.

Cô sẽ trở nên nghèo túng thế này, mang bộ dáng tiền tụt già nua khi gặp lại anh.

Mà anh, vẫn cao cao tại thượng, quý phái loá mắt như thế.

Sở Thiên Tâm bên người anh, vẫn cao quý xinh đẹp, thanh lịch và khéo léo như xưa.

Hai người bọn họ, cuối cùng vẫn đi cùng nhau.

Không có cô ngăn trở, bọn họ vẫn ở bên nhau.....

"Hạ Tinh Hà?" Tịch Mục Bạch cũng nhìn thấy cô, sắc mặt anh hơi chấn động, đôi mắt hoàn toàn không thể tin được.

Sắc mặt Sở Thiên Tâm khẽ biến đổi, kinh ngạc kêu lên, "Trời ơi, cô là Hạ Tinh Hà? Có chuyện gì đã xảy ra với cô vậy?"

Hạ Tinh Hà lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng quay đầu đi để tránh ánh mắt hai người bọn họ, "Mọi người đã nhận sai người!"

Xoay người, cô hốt hoảng muốn rời đi.

Cô không dám đối mặt với bọn họ. Không có người phụ nữ nào, ở trong tình trạng nghèo nàn khó khăn, có thể sẵn sàng đối mặt với chồng cũ giàu có của mình, cùng với người đã từng là tình địch vẫn cao quý xinh đẹp như xưa.

Đặc biệt là khi bọn họ đang ở bên nhau!

Sự tương phản này khiến cô hoàn toàn sụp đổ.

Hạ Tinh Hà hoảng loạn chạy trốn, Tịch Mục Bạch đuổi theo phía sau, "Hạ Tinh Hà, em đứng lại!"

Ngay khi anh nắm được cánh tay cô, Hạ Tinh Hà giống như bị kim đâm, giãy giụa và hét lên chói tai, "Buông em ra, em không phải là Hạ Tinh Hà, em không phải!"

Hạ Tinh Hà hoàn toàn mất đi lý trí, vùng chạy lên đường cái, không nhận thấy có một chiếc xe đang lao đến với tốc độ rất nhanh.

"Hạ Tinh Hà, nguy hiểm!" Tịch Mục Bạch hét lên nhưng đã quá muộn. Chiếc xe trong nháy mắt đâm vào người Hạ Tinh Hà.

Hạ Tinh Hà đập đầu xuống đất, ý thức lập tức rơi vào trong bóng tối.

Sau đó, cô đã bước vào một giấc mơ rất dài.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hiện tại vừa già lại vừa xấu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cô mơ thấy tất cả những gì đã xảy ra khi mình bước sang tuổi 19. Những ký ức mà cô nghĩ mình đã mất đi, lại một lần nữa tràn về trong đầu.

Hoá ra cô không phải là Hạ Tinh Hà không có chút giá trị nào, cô vốn cũng không nên đau khổ nhiều năm qua như vậy.

Hoá ra cô cũng đã từng là niềm tự hào của gia đình mình..... Nhưng bây giờ lại lưu lạc đến nông nổi thất bại thế này.....

Nghĩ về những khó khăn mà mình phải chịu đựng trong thời gian qua, khoé mắt Hạ Tinh Hà rơi xuống những giọt nước mắt chua xót trong khi vẫn đang hôn mê.

"Bệnh nhân bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng vì phần đầu đã bị va chạm nên não có chút chấn động rất nhỏ. Một số chấn thương trên người có thể khôi phục sau một vài ngày, nhưng cô ấy bị suy dinh dưỡng lâu dài, cần phải được bồi bổ nhiều hơn....."

Bên trong phòng bệnh, bác sĩ cẩn thận báo cáo tình trạng thân thể của Hạ Tinh Hà cho Tịch Mục Bạch.

Sau khi người đàn ông cao lớn nghe xong, nhíu lông mày lại.

Vì sao Hạ Tinh Hà lại bị suy dinh dưỡng kéo dài?

Tịch Mục Bạch nghiêng đầu nhìn về phía cô, vừa lúc nhìn thấy khoé mắt cô chảy xuống một giọt nước mắt.....

Mắt anh hơi rung lên, trong lòng bỗng có cảm xúc phức tạp.

Hạ Tinh Hà, em đã sống thế nào sau khi ly hôn? Rốt cuộc, em đã trải qua những gì, vì sao lại đến nông nổi thế này?

Đồng thời, Sở Thiên Tâm đang đứng bên cạnh cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Hạ Tinh Hà.

Cô ta nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đã đã từng bá chiếm Tịch Mục Bạch, nhưng cuối cùng đã bị cô ta thành công đuổi đi. Nhìn đến bộ dáng cô ấy hiện tại nghèo túng như thế, trong lòng Sở Thiên Tâm cảm thấy rất đặc ý và rất thông khoái.

Hạ Tinh Hà, cô đã từng không phải là đối thủ của tôi, hiện giờ vừa già lại vừa xấu, càng sẽ không phải là đối thủ của tôi.

Nhìn bộ dạng của cô như vậy, thật đúng là khiến người khác không có chút kiêng kị gì.

Rốt cuộc, giữa một người con gái xinh đẹp và một người phụ nữ già nua tiều tụy, ngay cả một thằng ngốc cũng biết nên tuyển chọn ai.

Hạ Tinh Hà xinh đẹp trẻ tuổi trước kia có lẽ sẽ vẫn là đối thủ của mình, nhưng cô ta hiện tại..... A, hoàn toàn không đủ tư cách.

Những suy nghĩ này khiến tâm tình của Sở Thiên Tâm cảm thấy rất thoải mái và trái tim từ bi cũng hơi quá độ.

Cô ta nhìn về phía Tịch Mục Bạch và dịu dàng nói: "Mục Bạch, anh đừng lo lắng quá, Tinh Hà sẽ không có việc gì đâu. Chúng ta hãy tìm một y tá riêng tới chăm sóc cho cô ấy, sau đó để lại cho cô ấy một ít tiền, em tin rằng hiện tại cô ấy cần điều này nhất."

Tịch Mục Bạch liếc nhìn cô ta một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

"Mục Bạch, cũng đã khá muộn rồi, buổi tối mọi người còn muốn ăn tối cùng nhau, bàn bạc về chuyện kết hôn giữa hai chúng ta. Chúng ta có nên rời đi bây giờ hay không?." Sở Thiên Tâm dò hỏi.

Tịch Mục Bạch lúc này mới nhớ tới, đêm nay hai bên gia đình muốn gặp mặt ăn tối, cùng nhau bàn bạc về việc kết hôn giữa anh và Sở Thiên Tâm.

Trong 3 năm qua, anh chưa từng tìm kiếm bất cứ người con gái nào khác, nhưng bởi vì là người thừa kế Tịch gia, anh không thể không kết hôn.

Sở Thiên Tâm là người bạn từ thời thơ ấu của anh, mọi người trong Tịch gia đều rất thích cô ấy. Hơn nữa, cô ấy là người xinh đẹp và ưu tú. Vì vậy, ngay sau khi anh vừa mới ly hôn với Hạ Tinh Hà, người lớn hai nhà lập tức tác hợp cho hai người bọn họ.

Trên thực tế, không thể nói là anh không thích Sở Thiên Tâm, mà là vì anh không thích phụ nữ.

Thậm chí cuộc hôn nhân của anh với Hạ Tinh Hà cũng không phải là vì tình yêu, mà đó là một cuộc hôn nhân đã được xếp đặt.

Với anh, cưới ai cũng đều không sao cả.

Đặc biệt là sau khi trải qua một lần hôn nhân thất bại, anh càng cảm thấy thờ ơ hơn. Vì thế, anh đã nhẹ nhàng nhún vai đáp ứng việc kết hôn với Sở Thiên Tâm. Tối nay, hai gia đình sẽ thảo luận về hôn sự giữa hai người bọn họ.

Trong ngày, anh đã đi cùng đi với Thiên Tâm tìm nhà hàng để tổ chức tiệc cưới và đi mua sắm quần áo.....

Ai có thể nghĩ đến, đột nhiên lại gặp Hạ Tinh Hà.

Người vợ cũ mà anh chưa từng gặp lại trong ba năm qua.

Trước kia, Tịch Mục Bạch đôi khi cũng từng tự hỏi, nếu như gặp lại Hạ Tinh Hà một lần nữa, sẽ có cảnh tượng như thế nào. Nhưng anh không bao giờ nghĩ tới, Hạ Tinh Hà sẽ biến thành như vậy.

Cô ấy không phải là tiểu thư Hạ gia hay sao, vì sao lại nghèo túng đến mức thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cuối cùng cũng sắp kết hôn với Tịch Mục Bạch

Edit & Dịch: Emily Ton.

Anh nhớ rằng mình đã đưa cho cô một khoản tiền khá lớn sau khi ly hôn.

Khoản tiền đó đủ để cô sống cả đời, vì sao cô lại gặp qua đau khổ như thế?

Sau khi rời khỏi bệnh viện, dọc theo đường đi, Tịch Mục Bạch đều luôn tự hỏi về vấn đề này.

"Mục Bạch, anh đang suy nghĩ gì vậy?" Sở Thiên Tâm tò mò nhìn anh chăm chăm. Tịch Mục Bạch thờ ơ nói, "Không có gì."

"Có phải đang suy nghĩ về việc của Tinh Hà hay không?" Sở Thiên Tâm thờ dãi nói, "Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô ấy, em cũng không dám tin rằng cô ấy là Hạ Tinh Hà trước đây. Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Hiện tại vì sao lại lẫn lộn thành ra như vậy?"

Đúng vậy, ở trong ấn tượng của Tịch Mục Bạch, Hạ Tinh Hà trước đây đã rất lẫn lộn.

Cô là người ngu ngốc không nói, còn luôn bày ra những tình huống mang đến phiền toái cho chính bản thân mình và những người xung quanh.

Cuộc hôn nhân đó có thể nói là một quãng thời gian lẫn lộn của Hạ Tinh Hà.

Tuy nhiên, anh đã không nghĩ rằng ngay cả cuộc sống bình thường của cô cũng không hề tốt, đã cảm nhiều tiền như vậy, cũng không thể chăm sóc bản thân mà trở nên như thế.

Dù sao thì Hạ Tinh Hà ngày hôm nay, đã có một tác động rất lớn đến anh.

Tịch Mục Bạch không trả lời câu hỏi của Sở Thiên Tâm và chiếc xe cũng đã nhanh chóng tới nhà hàng.

Hai nhà Tịch Sở đều đã tới.

Bữa ăn này là để thảo luận về hôn sự của hai người bọn họ, cha mẹ của hai bên đều tới, còn có con trai của anh, Tịch Lâm. Anh đã một đứa con trai cùng với Hạ Tinh Hà.

Thời điểm khi Hạ Tinh Hà ly hôn với anh, con trai của bọn họ đã gần một tuổi và hiện tại đứa trẻ cũng đã 4 tuổi.

"Tôi đã xem ngày mùng 2 tháng 10 là ngày lành tháng tốt, vừa lúc cũng là ngày quốc khánh, sao chúng ta không chọn luôn ngày đó?" Mẹ của Tịch Mục Bạch, Tịch phu nhân cười nói.

Mẹ của Thiên Tâm cũng vui vẻ gật đầu: "Tất nhiên, tôi cũng đã nhìn trúng ngày đó. Vậy chúng ta hãy định như vậy đi, hãy chọn luôn ngày đó. Mục Bạch, Thiên Tâm, các con không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề gì, mọi thứ đều sẽ nghe theo ba mẹ." Sở Thiên Tâm ngượng ngùng gật đầu.

Tịch Mục Bạch không quan tâm nói: "Mọi người cứ quyết định là được."

"Tốt quá, vậy chúng ta cứ ấn định ngày ấy. Trong khoảng thời gian này chúng ta cũng có thể chuẩn bị một chút cho hôn lễ. Thiên Tâm, cuối cùng con cũng trở thành con dâu của ta." Tịch phu nhân nắm tay Sở Thiên Tâm, cười rất vui vẻ.

Bà là người đã nhìn Sở Thiên Tâm lớn lên. Bà rất thích nhân cách, năng lực, và tính cách của cô.

Thật hiếm hoi khi cô ấy thích Mục Bạch của bà như vậy, có thể có một đứa con dâu như thế, không thể tả hết được niềm vui của bà.

Sở Thiên Tâm cũng rất vui vẻ, thậm chí trong lòng còn vui mừng như điên.

Đúng vậy, cuối cùng cô cũng kết hôn với Tịch Mục Bạch.

Người đàn ông này rốt cuộc sẽ thuộc về cô, mộng tưởng của cô rốt cuộc sắp thành thực hiện.

"Cheng ——" Ngay trong lúc mọi người đang vui vẻ, ly nước trái cây trong tay Tịch Lâm (席霖) rơi xuống và vỡ thành từng mảnh nhỏ ở trên mặt đất, nước trái cây cũng nhuộm đầy quần áo của nó.

"Tiểu Lâm, sao cháu lại không cẩn thận như thế?" Tịch phu nhân nhẹ giọng trách cứ.

"Tiểu Lâm, cậu không sao chứ?" Sở Thiên Tâm cảm lấy khăn giấy để lau quần áo giúp nó, nhưng Tịch Lâm đột nhiên nhào vào trong lòng ngực của Tịch Mục Bạch, tránh khỏi động tác của cô ta.

Sở Thiên Tâm đang giờ tay ra lập tức cứng lại, lúng túng.

"Tôi sẽ đưa nó đi rửa một chút." Tịch Mục Bạch bế đứa trẻ lên và rời khỏi ghế, đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh, anh đặt Tiểu Lâm ngồi ở trên bồn rửa mặt.

Tiểu Lâm cúi đầu nhìn vào đôi chân đang lắc lư của mình, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tịch Mục Bạch cầm khăn giấy lau nước ép trái cây trên quần áo của nó. Đột nhiên Tiểu Lâm kháng cự và đẩy tay anh ra.

"Có chuyện gì vậy?" Tịch Mục Bạch nhẹ nhàng nhìn nó, "Con đã hành động không đúng ngay từ lúc bắt đầu, không nói câu nào, rốt cuộc có chuyện gì khiến con bực mình?"

Tiểu Lâm vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Tịch Mục Bạch nâng đầu nhỏ của nó lên, nhìn thấy hai mắt của nó rất quật cường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đứa trẻ không có mẹ

Edit & Dịch: Emily Ton.

Anh nhú mày: "Tịch Lâm, rốt cuộc là có chuyện gì với con vậy?"

"Con không thích gì Sở." Tiểu Lâm nhấp môi nói thẳng.

Tịch Mục Bạch ngay lập tức hiểu ra tâm tư của nó.

"Con không muốn cha cưới gì ấy?"

"....." Đứa trẻ không nói chuyện, coi đó như là câu trả lời.

"Vì sao con không thích gì ấy?" Tịch Mục Bạch hỏi lại, "Gì ấy vẫn luôn đối xử rất tốt với con."

Một trong những lý do mà anh đồng ý kết hôn với Sở Thiên Tâm, chính là vì cô ấy đối xử rất tốt với Tiểu Lâm. Anh không quan tâm mình sẽ cưới ai, nhưng nếu như anh phải kết hôn, anh sẽ tìm một người thích hợp để làm mẹ Tiểu Lâm.

Tất cả mọi người trong nhà đều thích Sở Thiên Tâm, hơn nữa Sở Thiên Tâm cũng đã yêu anh nhiều năm qua, lại đối xử rất tốt với Tiểu Lâm như thế, lựa chọn cô ấy là một điều tất nhiên.

Nhưng anh lại không ngờ rằng, Tiểu Lâm không hề thích cô.

"Gì ấy lấy lòng con là vì muốn lấy lòng ba, gì ấy chỉ xem con giống như công cụ để đến với ba mà thôi."

Sắc mặt Tịch Mục Bạch trầm xuống, "Sao con nói chuyện khó nghe như thế?"

"Lời nói thật đều rất khó nghe!" Tiểu Lâm hơi kích động nói, "Dù sao thì con nói gì cha cũng không thèm để ý, cha yêu ai và cưới ai, con vẫn là người thừa."

Tiểu Lâm nhảy xuống khỏi bồn rửa mặt, giận dỗi bỏ đi.

"Đứng lại ——" Tịch Mục Bạch nghiêm nghị nói, "Tịch Lâm, ai đã dạy con có thái độ như vậy với cha? Cư xử của con ở đâu, sao có thể nói chuyện với cha như thế?"

Tiểu Lâm vốn đã không vui, bị cha chỉ trích lại càng thêm buồn bực.

Nó xoay người và dùng ánh mắt quật cường nhìn anh, trong đôi mắt đen nhánh hồn nhiên có nỗi khổ, nhưng cũng có sự bất mãn.

"Đứa trẻ không có mẹ, không phải là không có người dạy dỗ hay sao?"

Tịch Mục Bạch sững sốt.....

Chờ đến khi anh lấy lại tinh thần, Tiểu Lâm đã chạy ra ngoài.

Tịch Mục Bạch đuổi theo ra ngoài, thật vất vả mới bắt kịp nó ở lối vào nhà hàng. Anh quay người nó lại, ngạc nhiên nhìn thấy trong mắt nó tràn ngập nước mắt.

Từ nhỏ Tịch Lâm đều luôn trầm mặc ít nói, là một đứa trẻ có thể dành cả ngày yên tĩnh với một quyển sách.

Nó chưa bao giờ khiến người lớn phải lo lắng, cũng chưa bao giờ khóc quấy.

Hôm nay nó thật sự rất khác thường, đây cũng là lần đầu tiên Tịch Mục Bạch nhìn thấy bộ dáng khổ sở đáng thương của nó như thế.

Khi anh ly hôn Hạ Tĩnh Hà, Tiểu Lâm còn chưa đầy một tuổi, trong 3 năm qua, đứa trẻ cũng chưa từng gặp lại mẹ nó.

Anh đã cho rằng nó đã quen với cảm giác lớn lên trong sự thiếu vắng của người mẹ, nhưng anh đã không nhận ra rằng..... nó chỉ đang đè nén cảm xúc phiền muộn xuống tận đáy lòng mà thôi.

Tâm trạng của Tịch Lâm không vui, Tịch Mục Bạch chỉ muốn mang nó trở về.

Anh lập tức gọi điện thoại cho mẹ sau đó mang theo Tiểu Lâm rời đi. Trên đường trở về, Tiểu Lâm vẫn luôn nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, bóng dáng nho nhỏ vừa mỏng manh lại vừa cô đơn.

Tịch Mục Bạch im lặng ngồi ở bên cạnh nó. Khi xe đi ngang qua bệnh viện, những suy nghĩ của anh lại hướng về Hạ Tĩnh Hà đang ở bên trong.

Anh tự hỏi liệu cô ấy có tỉnh lại không.

Nghĩ đến cô, Tịch Mục Bạch lập tức nghĩ đến tình cảnh hiện tại của cô. Hạ Tĩnh Hà rơi vào tình cảnh nghèo túng như thế, thật sự vượt qua sự tưởng tượng của anh.

Nếu như Tiểu Lâm biết tình cảnh hiện tại của mẹ nó, nhất định sẽ rất khổ sở.

Tịch Mục Bạch quyết định tạm thời không cho con mình gặp mặt với mẹ nó, tránh cho Tiểu Lâm nhìn thấy sẽ thương tâm.....

Khi trở lại Ngọc Biệt Uyển (玉别苑) của họ, Tiểu Lâm đã ngủ.

Tịch Mục Bạch ôm nó đi vào phòng khách, di động trong túi bỗng nhiên reo lên.

"Thiếu gia, hãy giao tiền thiếu gia cho tôi." Bà Du giúp việc tiến lên và tiếp nhận Tiểu Lâm.

Tịch Mục Bạch giao con cho bà ấy, lấy điện thoại cầm tay ra và nhìn vào màn hình, phát hiện đó là một dãy số máy bàn xa lạ.

"Vâng?" Anh bắt đầu nói và nhanh chóng nhận ra đây là điện thoại được gọi tới từ bệnh viện.

"Xin hỏi là Tịch Mục Bạch tiên sinh phải không? Đây là bệnh viện Đệ Nhất."

"Đúng, là tôi. Có chuyện gì vậy?" Tịch Mục Bạch nghi hoặc hỏi, nhưng cũng đoán chắc chắn là có quan hệ cùng với Hạ Tĩnh Hà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cô tới là để báo án!

"Tịch tiên sinh, người bệnh hôm nay anh đưa tới đột nhiên biến mất, chúng tôi nghĩ rằng cô ấy đã rời khỏi bệnh viện! Tuy nhiên, tình hình của cô ấy thật sự không tốt, hiện tại vẫn không nên rời khỏi bệnh viện. Anh có thể liên lạc với cô ấy và đưa cô ấy quay lại tiếp tục điều trị hay không?"

Quả nhiên là có quan hệ với Hạ Tinh Hà, chỉ là anh không nghĩ tới, cô ấy thật sự sẽ rời khỏi bệnh viện!

Hạ Tinh Hà đã xảy ra tai nạn xe hơi, bị chấn thương cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng bác sỹ nói cần phải nằm viện theo dõi thêm mấy ngày.

Nhưng ai ngờ tới cô ấy vừa mới tỉnh lại đã lên lút rồi đi.....

Y tá của bệnh viện còn nói, khi Hạ Tinh Hà rời đi, còn để lại nguyên vẹn 3000 nhân dân tệ ở trên tủ đầu giường. Đó là tiền mà Tịch Mục Bạch đã để lại và nhờ y tá đưa cho cô khi cô tỉnh lại, nhưng cô đã để nó lại, từ chối lòng tốt của anh.

Tịch Mục Bạch biết trên người cô không hề có tiền, hơn nữa hiện tại thân thể cô lại không tốt, anh không thể hiểu nổi vì sao cô lại rời đi.

Chẳng lẽ ngay cả sức khỏe của bản thân mình cô cũng không quan tâm đến hay sao?

Tịch Mục Bạch hơi tức giận, nhưng sau khi anh nhận được điện thoại vẫn lập tức lái xe đi tìm cô.

Thật ra cũng không phải là vì anh quan tâm nhiều đến cô, mà cho dù thế nào thì cô vẫn là mẹ của Tiểu Lâm.

Vì Tiểu Lâm, anh cũng không thể bỏ qua cô.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Khi Tịch Mục Bạch đang lái xe tìm kiếm Hạ Tinh Hà khắp nơi, Hạ Tinh Hà đã ngồi tại cục cảnh sát.

Cô tới là để báo án!

Trên đầu Hạ Tinh Hà vẫn đang quấn băng vải, trên mặt vẫn còn thâm tím, làn da nhợt nhạt, thân thể cũng rất suy yếu, cảnh sát còn tưởng rằng cô tới là để báo về một vụ tấn công bình thường.

Tuy nhiên, không ngờ rằng cô lại tới để báo về một vụ tai nạn xe hơi 6 năm về trước.

"Hạ tiểu thư, cô nói rằng tai nạn xe hơi xảy ra với cô vào 6 năm trước, là có người cố ý muốn giết cô?" Cảnh sát kinh ngạc hỏi lại.

Hạ Tinh Hà gật đầu, trên mặt rất bình tĩnh, "Đúng vậy! Sáu năm trước, tôi đã vội vã trở về từ nước ngoài vì bệnh tình của cha tôi bỗng trở nên nguy kịch, có người đã cố gắng giết chết tôi. Nhưng tôi đã không chết mà chỉ bị mất trí nhớ, tôi không thể nhớ rõ điều gì cả. Hôm nay tôi lại không cẩn thận nên đã xảy ra tai nạn xe hơi, và mọi thứ đã quay trở lại với tôi."

"Vì sao cô lại khẳng định có người đang muốn giết cô?"

"Lúc ấy tôi đã nhận thấy phía sau có một chiếc xe vẫn luôn đi theo tôi, chính chiếc xe đó đã đâm tôi, chắc chắn là cố ý!"

Sắc mặt cảnh sát trở nên nghiêm túc hơn, "Cô còn có manh mối nào khác hay không?"

"Tôi nhớ rất rõ hai số cuối cùng của biển số xe là 53, đó là một chiếc xe SUV màu đen."

Cảnh sát hoài nghi hỏi, "Sự việc xảy ra cách đây 6 năm, Hạ tiểu thư lại bị mất trí nhớ, làm sao có thể nhớ mọi thứ rõ ràng như vậy?"

Hạ Tinh Hà nhẹ nhàng trả lời: "Bởi vì người kia muốn giết tôi, tôi dù chết cũng sẽ không quên được tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy! Hơn nữa, trí nhớ của tôi vẫn hoàn toàn rất tốt."

Cảnh sát nhanh chóng tin vào những gì mà cô đã nói.

Bởi vì anh ta đã xem lại tư liệu trước kia của Hạ Tinh Hà, phát hiện ra rằng cô đã từng là sinh viên xuất sắc của học viện S, một trong mười trường đại học hàng đầu trên thế giới.....

"Hạ tiểu thư có hoài nghi đối tượng nào, hoặc là trước kia có từng gây ra thù hận với người nào đó hay không?"

"Nghĩ ngờ duy nhất của tôi chỉ có bà mẹ kế cùng với con gái bà ta! Sau khi cha tôi qua đời, tôi không được thừa kế một đồng tài sản nào hết. Còn có, con gái của mẹ kế tôi, cũng không phải là con của cha tôi. Tôi mới là đứa con gái duy nhất của cha tôi!"

Khi Hạ Tinh Hà đang nói đến những lời này, trong mắt tràn ngập sự thù hận.

Ba mẹ cô đã ly hôn từ khi cô còn rất nhỏ, sau đó cô đã đi theo mẹ ra nước ngoài sinh sống.

Ba cô lại tái hôn lần nữa, mỗi năm Hạ Tinh Hà cũng sẽ trở về và sống với cha cô trong một khoảng thời gian. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô ở chung cùng với hai mẹ con mẹ kế của cô cũng khá tốt, bọn họ cũng ngay thẳng là người hiền lành lương thiện rất tốt khi ở trước mặt cô.

Hạ Tinh Hà đã đối xử với bọn họ giống như gia đình của mình, nhưng không ngờ rằng hai người phụ nữ này đều có tâm địa rắn rết.

Khi cha cô sắp chết, bọn họ sợ cô sẽ được thừa kế phần lớn tài sản, vì thế nên lập tức tính kế để giết chết cô, muốn độc chiếm tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cuộc sống của cô, không phải do trời định đoạt

Thật sự đúng là mạng cô rất lớn, không chết mà chỉ bị mất trí nhớ.

Cha cô, trước khi qua đời - có lẽ đã nhận ra được ý định xấu xa của người vợ - đã cố gắng liên lạc với Tịch gia và yêu cầu bọn họ cưới Tịch Mục Bạch như đã ước hẹn lúc trước.

Sau khi cha cô qua đời, cô đã mất trí nhớ và được gả vào Tịch gia.

Sau một loạt thăng trầm, cuối cùng cô đã lựa chọn ly hôn, rời khỏi Tịch gia.

Vụ ly hôn của cô, mẹ kế của cô không thể không biết. Tuy nhiên, trong 3 năm qua, bà chưa một lần đi tìm cô. Có thời điểm khi Hạ Tinh Hà quá khó khăn nên từng quay trở về, nhưng đã bị bà ta đuổi ra khỏi cửa.

Thái độ của hai mẹ con trước và sau khi cô bị tai nạn đều khác nhau quá lớn, vì thế cô không tin bọn họ không có liên quan gì đến sự sụp đổ của Hạ gia.

Tóm lại, cô nhận định chắc chắn, người đứng phía sau muốn giết cô năm đó chính là mẹ con hai người bọn họ!

Còn có cái chết của cha cô, cô cũng có cảm giác không hề đơn giản.

Cha cô chưa bao giờ uống rượu, vì sao lại đột nhiên say rượu và ngã xuống từ trên tầng.....

Cho dù đã xảy ra chuyện gì, Hạ Tinh Hà cũng phải trở về và điều tra thật rõ ràng, cô sẽ không bỏ qua hai mẹ con Ngô Dung!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Khi cô rời khỏi cục cảnh sát, mặt trời đã tắt từ lâu.

Hạ Tinh Hà không quay lại bệnh viện mà đi thẳng về nhà.

Năm đó sau khi ly hôn với Tịch Mục Bạch, cô không có một xu dính túi, là chú của cô đã chấp nhận cô.

Chú của Hạ Tinh Hà là em ruột của cha cô, đã từng làm việc trong ngành kinh doanh khách sạn của Hạ gia. Nhưng với sự trung thực và thiếu chuyên nghiệp đã ngăn cản sự thăng tiến trong nghề nghiệp của ông.

Sau khi cha cô qua đời, hai mẹ con Ngô Dung đã chiếm hết tất cả tài sản của cha cô, để lại cho chú cô cùng với đứa con trai duy nhất của mình hai bàn tay trắng. Vì thế, chú cô cũng giống như cô, rất nghèo túng.

Nhưng người chú ruột cũng không giàu gì, sau khi cô ly hôn và trở nên nghèo túng, vẫn luôn kiên trì chăm sóc cô, chiều cố cô, đối đãi với cô giống như đứa con gái của mình.

Món nợ ân tình này, Hạ Tinh Hà sẽ cố gắng dùng cả đời để báo đáp lại.

Quay trở lại khu dân cư tồi tàn, Hạ Tinh Hà đi qua một loạt những ngõ hẻm càng ngày càng dơ bẩn, mờ mịt nhìn tất cả mọi thứ xung quanh.

Môi trường nơi đây thật là khủng khiếp, cũng không quá cường điệu khi gọi nơi đây là khu ổ chuột.

Dơ bẩn hôi thối rồi tung, chính là những từ mô tả thích hợp với nơi này.

Hạ Tinh Hà không bao giờ có thể nghĩ tới, đời này cô sẽ sống tại một nơi như thế này.

Trước khi cô mất trí nhớ, cô đã sống một cuộc sống trong nhung lụa. Ngay cả khi không dựa vào người khác, chỉ dựa vào tài năng và khả năng của mình, cô cũng có thể có một cuộc sống rất khá.

Vào thời điểm đó, cô luôn là niềm tự hào của gia đình, cũng là thời điểm hăng hái và mạnh mẽ nhất.

Nhưng rồi, số phận đã thay đổi tất cả.

Một vụ giết người có chủ ý, khiến cô mất trí nhớ, cưới một người đàn ông mà không có chút tình cảm nào. Cô đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, sau đó rơi xuống khu ổ chuột này.

Có thể nói rằng, những năm gần đây, cuộc sống của Hạ Tĩnh Hà giống như đang ngồi trên một chiếc tàu lượn quay về thế giới cổ đại, một khắc trước vẫn đang được người sủng ái, khắc tiếp theo đã bị người bỏ rơi.

Nói thẳng ra chính là, từ một vị công chúa sau đó lưu lạc và biến thành một bà thím già nghèo nàn.

Sự chênh lệch về cuộc sống như thế, không phải là ai trên đời này cũng có thể dễ dàng ném trải qua.

Nhưng điều đó cũng không trở thành vấn đề nữa, cô sẽ nhanh chóng lấy lại tất cả những thứ vốn thuộc về mình!

Hơn nữa, dựa vào tài năng của cô, rất nhanh cô cũng có thể thoát khỏi cảnh nghèo khó, rời khỏi nơi này.

Cuộc sống của cô từ nay về sau, sẽ không còn do ông trời định đoạt!

Hạ Tĩnh Hà dừng lại trước một cánh cửa bằng gỗ cũ kỹ nhưng rất rắn chắc, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi hiện ra, vừa nhìn thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc, "Chị, có chuyện gì xảy ra với chị vậy? Sao chị lại bị thương thế này?"

Hạ Tĩnh Hà nhẹ nhàng trả lời: "Không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là một tai nạn xe hơi."

"Tĩnh Hà đã về rồi à? Sao lại xảy ra tai nạn xe hơi? Có nghiêm trọng không, bị thương đến nào?" Hạ Thành Võ (夏成武), với một đầu tóc đã hoa râm, nôn nóng chạy về phía cô, "Con à, bị thương ở đâu? Ai là người đã khiến con bị thương?!"

"Chị, chị bị thương ở đâu, rốt cuộc có nghiêm trọng không?"

Nhìn sự lo lắng thực lòng của chú và em họ mình, trong lòng Hạ Tĩnh Hà có cảm giác thực sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trí nhớ khôi phục

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cô đi vào trong phòng, ánh đèn vàng mờ nhạt bao phủ ở trên mặt cô, khiến cô thoát nhìn càng thêm suy yếu và nhợt nhạt.

"Chỉ là không cẩn thận nên xảy ra tai nạn xe hơi, bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được." Hạ Tĩnh Hà cũng không muốn nhiều lời, "Chú, sức khỏe của chú vẫn còn yếu lắm, vì sao vẫn chưa đi ngủ?"

Hạ Thành Võ có bệnh thận, thêm vào đó lại làm công việc như một người quét dọn vệ sinh, mỗi ngày đều phải đi ngủ rất sớm, bởi vì phải dậy từ rất sớm vào buổi sáng để đi quét dọn vệ sinh.

"Mãi mà không thấy con trở về, trong lòng chú cũng không yên ổn, không tài nào ngủ được. Quả nhiên là con đã xảy ra chuyện." Hạ Thành Võ đau lòng nói, "Sau năm trước con từng bị tai nạn xe hơi, vì sao bây giờ lại xảy ra tai nạn xe hơi nữa? Cậu nghĩ rằng những năm gần đây, ông trời vẫn thật sự không cho người Hạ gia chúng ta sống tốt hơn một chút....."

Mấy năm nay, mọi người trong Hạ gia đúng là có cuộc sống không được tốt lắm.

Cha cô qua đời, cô lại xảy ra tai nạn xe hơi và mất đi trí nhớ, vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ tốt hơn sau khi cưới chồng, nhưng kết quả là hôn nhân thất bại.

Hạ Thành Võ đang bị bệnh thận, mỗi tháng đều phải đi chạy thận, cuộc sống của bọn họ cũng không giàu có, vì thế cũng không đủ tiền để ông chữa bệnh.

Con trai ông là Hạ Trí Thành (夏智成), là một sinh viên ưu tú, xứng đáng để được học tại một trường đại học tốt nhất cả nước.

Tuy nhiên, trong nhà không có tiền, nó phải lựa chọn học đại học tại một trường trong thành phố, tuy rằng có thể miễn giảm học phí, nhưng tiền đồ của nó cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Hiện giờ cô lại xảy ra tai nạn xe hơi, khó trách trong lòng chú lại khó chịu như thế.

Tuy nhiên, Hạ Tinh Hà lại thầm cảm ơn tai nạn xe hơi lần này, bởi vì nó đã giúp cô khôi phục lại ký ức của mình.

"Chú, cháu không có việc gì, chú đừng lo lắng, hơn nữa cũng nhờ lần này trong họa mà có được phúc, cháu đã khôi phục lại trí nhớ, nhà chúng ta sẽ nhanh chóng khấm khá lên thôi."

Hạ Thành Võ và Hạ Trí Thành đều rất ngạc nhiên.

"Chị, chị đã khôi phục lại trí nhớ?!"

Hạ Tinh Hà gật đầu: "Ừ, đã khôi phục. Chị sẽ không còn là người không hiểu không biết cái gì nữa. Từ nay về sau, chị sẽ kiếm tiền và mọi thứ sẽ thay đổi."

"Thật tốt quá, chị, rốt cuộc chị đã khôi phục lại trí nhớ!" Hạ Trí vui sướng hoan hô, năm nay nó đã 20 tuổi, nhưng ở trong mắt Hạ Tinh Hà nó vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Chỉ là, rất nhanh nó chợt nhớ tới điều gì đó, nụ cười cũng trở nên lúng túng.

Nhưng thật ra Hạ Thành Võ cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ đơn giản là cảm thấy vui mừng thay cho Hạ Tinh Hà. Người trung thực, trong lòng không có nhiều khúc mắc, vì thế cũng không ai nghĩ tới, sau khi Hạ Tinh Hà khôi phục lại trí nhớ, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào.

Hạ Tinh Hà đã từng là niềm tự hào của Hạ gia, những năm qua cô đã quá vất vả. Hiện lại trí nhớ đã khôi phục, nghĩ đến sự đổi lập giữa quá khứ và hiện tại, trong lòng chắc chắn sẽ không hề dễ chịu.

Hạ Tinh Hà có chút khó chịu, nhưng cảm xúc này cũng nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên, cô không phải là người luôn sống trong quá khứ.

Hạ Tinh Hà cảm thấy mệt mỏi, nói vài câu với mọi người xong thì lập tức đi ngủ.

Hạ Thành Võ cũng đi ngủ.

Ngay khi Hạ Tinh Hà mới vừa mới thả người nằm xuống giường, cô nghe thấy tiếng gõ cửa phòng ngủ của mình, "Chị, chị đã ngủ rồi sao?"

"Chưa, vào đi." Hạ Tinh Hà chống người ngồi dậy.

Hạ Trí đẩy cửa ra, trong tay bụng một bát cháo.

"Chị, em nghĩ cả ngày chị chưa ăn gì, trong nhà còn thừa một ít cơm nên em đã nấu chút cháo cho chị, còn đập thêm vào một quả trứng gà, chị ăn một chút rồi lại ngủ."

Hạ Trí đứng ở mép giường và lo lắng nói.

Hạ Tinh Hà nhìn nó, phát hiện nó đã thật sự trưởng thành. Hạ trí sáu năm về trước, vẫn là một thiếu niên nhỏ tuổi, không hiểu chuyện gì, thực sự rất ngây thơ đơn giản. Sáu năm sau, đôi mắt của nó đã mất đi vẻ ngây thơ nhưng nó vẫn giữ lại được trái tim nhân hậu.

Hạ Tinh Hà đứng là cả ngày chưa ăn chút gì, cô nhận lấy cái bát sứt mẻ và cầm cái thìa chậm rãi mà ăn.

Hạ Trí ngồi xuống ở mép giường nhìn cô, mắt to đen bóng loé lên cảm xúc phức tạp, "Chị, chị thật sự có thể nhớ hết mọi thứ hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Có thể đứng lên một lần nữa

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Ừ." Hạ Tinh Hà liếc mắt nhìn nó một cái, gật đầu.

Hạ Trí cười nói: "Thật sự là quá tốt, khôi phục lại trí nhớ là chuyện tốt! Hãy quên hết hết mọi việc đã xảy ra trước kia, từ nay trở đi chúng ta nhất định sẽ khá lên. Chị, năm nay em sẽ phải tốt nghiệp, em sẽ phải ra ngoài làm việc và kiếm tiền. Hiện tại sức khỏe của chị không tốt, hãy ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi tìm việc. Chị yên tâm, em sẽ kiếm thật nhiều tiền để hỗ trợ mọi người."

Hạ Tinh Hà mỉm cười gật đầu, "Chị rất tin tưởng em. Tuy nhiên, em cũng không cần phải lo lắng cho chị, chị rất ổn."

Tâm tư của đứa trẻ này, cô ít nhiều cũng có thể đoán được một ít.

Nhưng làm sao mà Hạ Trí có thể không lo lắng cho cô.

"Chị, sao chị có thể ổn được. Trước kia chị chính là ngôi sao của học viện S, còn chưa tốt nghiệp đã gặp phải biến cố, nếu không phải vì vụ tai nạn xe hơi năm đó, cuộc sống của chị cũng sẽ không phải trải qua như thế."

Hạ Tinh Hà gặp nạn, nếu như điều đó xảy ra trên người bình thường, nhất định người đó sẽ không thể nào chịu đựng nổi.

Bất cứ người nào, bởi vì xảy ra biến cố mà rơi từ trên đám mây ngã xuống đầm lầy, đều sẽ oán trời trách đất, sẽ không cam lòng, cũng sẽ thống khổ.

Nhưng Hạ Tinh Hà xưa nay vẫn luôn không phải là một người bình thường.

Không tốt nghiệp được từ trường đại học S thì sao? Đó chẳng phải chỉ là một tờ giấy văn bằng hay sao? Cô cũng có khả năng như thế.

Ly hôn và sinh ra một đứa trẻ thì sao, nghèo khó thì sao, cô cũng có thể đứng lên một lần nữa.

Những thứ đã từng khiến cô thống khổ đều đã là quá khứ, đều không còn là vấn đề nữa.

Ngay cả khi cô không thể khôi phục lại trí nhớ, tất cả mọi thứ cũng không khiến cô ngã gục, trừ phi chính bản thân cô muốn ngã xuống, nếu không, không ai có thể hủy hoại cuộc sống của cô.

"Chị thật sự không sao, chị còn không biết tính em sao. Tiểu Trí, em định sẽ tìm công việc gì?" Hạ Tinh Hà chuyển đề tài.

Nhắc đến điều này, Hạ Trí lập tức có chút chờ mong, "Em đang học máy tính và đang có dự định xin vào một công ty về internet, nhưng chị yên tâm, em sẽ không vào Tịch thị."

Tịch thị là công ty Internet nổi danh trên toàn Hoa Hạ. Ở trong thời đại này, kinh doanh trên internet là lợi thế lớn nhất.

Tịch thị đã từng chỉ dựa vào hoạt động kinh doanh địa ốc cùng với khách sạn để làm giàu, nhưng từ rất nhiều năm trước, Tịch Mục Bạch đã nhìn trúng khối thị trường về internet.

Dưới sự lãnh đạo của anh, Tịch thị ngày nay đã trở thành công ty đứng đầu Hoa Hạ, bản thân Tịch Mục Bạch cũng thành công xâm nhập vào bảng danh sách mười người giàu nhất thế giới của tạp chí Forbes.

Hạ Tinh Hà nhẹ nhàng nói: "Công nghệ tiên tiến của Tịch thị, quản lý rất hoàn thiện, đãi ngộ cũng rất tốt, đó là một nền tảng tốt cho những lập trình viên đầy tham vọng như em. Nếu em thích thì vẫn có thể làm việc cho bọn họ."

Hạ Trí trả lời rất chắc chắn, "Em sẽ không, bọn họ đối xử thậm tệ với chị như vậy, em sẽ không bao giờ làm việc cho bọn họ!"

"Thôi được rồi, không đi thì không đi. Sau này chính chúng ta cũng có thể tự mở một công ty internet."

"Em cũng đang có kế hoạch như vậy. Chị, chị hãy tin tưởng em, sau này em nhất định sẽ thành công....." Hạ Trí rất nhiệt tình khi nói về tương lai. Nó thật sự có bản lĩnh, Hạ Tinh Hà rất tin tưởng nó nhất định sẽ thành công.

Ngay cả khi nó không bản lĩnh cũng chẳng sao, không phải còn có cô ở đây sao.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Trong khi Hạ Tinh Hà đang nói chuyện phiếm cùng với Hạ Trí, Tịch Mục Bạch vẫn đang tìm kiếm Hạ Tinh Hà ở bên ngoài.

Anh đã đi tìm kiếm trong 2 tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thể nào tìm được cô.

Anh chỉ phát hiện ra hành động ngớ ngẩn của mình khi nhận được điện thoại của Sở Thiên Tâm.

"Mục Bạch, anh đã đi nghỉ rồi sao?" Vào mỗi buổi, Sở Thiên Tâm đều sẽ gọi điện và trò chuyện cùng anh.

Thành thật mà nói, Tịch Mục Bạch cũng không có đề tài gì để thảo luận chung cùng với cô ta, vì thế mỗi lần đều chỉ là nói mấy câu thăm hỏi đơn giản.

"Anh chưa, có chuyện gì không?" Tịch Mục Bạch thờ ơ hỏi.

"Tiểu Lâm hôm nay có chuyện gì không? Em thấy dường như nó có chút không được thoải mái." Sở Thiên Tâm thờ hỏi, thật ra cô ta cũng biết, Tịch Lâm luôn không thích sự có mặt của cô ta, nhưng cô ta tuyệt đối sẽ luôn làm bộ không biết.

"Nó không có việc gì, đã ngủ rồi."

Chương 9: Từ chối tiền cấp dưỡng

Sở Thiên Tâm tươi cười nói, "Thật là tốt. Mục Bạch, cũng đã muộn rồi, anh nhớ ngủ sớm đi."

"Được, anh sẽ."

"Vâng, chúc anh ngủ ngon." Sở Thiên Tâm dịu dàng kết thúc cuộc trò chuyện.

Tịch Mục Bạch cất di động, dừng xe ở ven đường, đốt một điếu thuốc.

Nhìn bóng đêm tàn xuống trên người xe vội vã, anh có cảm giác bản thân mình có chút buồn cười.

Hạ Tinh Hà đã biến mất tăm hơi, sao anh cứ phải nhất định ra ngoài tìm người?

Hơn nữa, cô ấy cũng đã là người lớn, chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tịch Mục Bạch quyết định quay xe về nhà, tuy nhiên anh vẫn sai người đi tìm Hạ Tinh Hà, nhân tiện tìm hiểu một chút về tình hình của cô trong mấy năm qua.

Hắn muốn nhìn xem, một người phụ nữ cầm một khoản tiền cấp dưỡng kèch xù, vì sao lại trải qua cuộc sống nghèo túng như thế.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Mục Bạch lập tức nhận được tin tức về Hạ Tinh Hà trong ba năm qua.

Sau khi ly hôn, cô đã sống cùng một chỗ với chú của cô ấy.

Anh biết rằng chú của cô có một đứa con trai, ba người vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau. Hơn nữa, sức khỏe của Hạ Thành Vô không tốt, cuộc sống trôi qua càng ngày càng thêm nghèo khó.

Để kiếm tiền, Hạ Tinh Hà đã làm rất nhiều công việc linh tinh.

Công nhân vệ sinh, rửa chén thuê, làm người phục vụ..... Phàm là tất cả những công việc gì có thể dựa vào sức lao động để kiếm tiền, cô đều đã làm qua.

Nhưng bởi vì mỗi lần tính tiền của cô đều rất trầm mặc ít nói, hay bị người khác bắt nạt, sau đó dần bị mọi người xa lánh, dẫn đến mỗi một công việc đều không thể làm lâu dài.

Ba năm trôi qua, cuộc sống gian khổ khiến cô càng ngày càng trở nên tiêu tụy già nua.

Cô chỉ mới 25 tuổi, nhưng đã giống như một người phụ nữ 35 tuổi.

Nhớ đến bộ dáng của Hạ Tinh Hà hôm qua, Tịch Mục Bạch thừa nhận, ngay lúc đó anh thật sự rất sốc.

Anh thật sự không thể ngờ rằng, ba năm ngắn ngủn không gặp, anh gần như không nhận ra cô ấy nữa.

Nếu không phải tình cờ gặp lại ngày hôm qua, anh cũng sẽ không thể biết được rằng, cô đang chịu nhiều khổ cực như vậy.....

Nhưng anh vẫn không hiểu, không phải cô đã cầm một khoản tiền cấp dưỡng rất lớn hay sao?

Ngay cả khi cô có tiêu xài, cũng không thể tiêu hết trong một thời gian ngắn mới đúng.

Sắc mặt Tịch Mục Bạch hơi trầm xuống, xem ra trong đó nhất định có ẩn tình nào đó mà anh không biết.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi Tịch Mục Bạch xuống cầu thang và đi vào phòng ăn, mọi người trong nhà đều đã ngồi đầy đủ, đang dùng bữa sáng.

Ngày hôm qua Tiểu Lâm đi ngủ quá sớm, vì thế nó là người thức dậy đầu tiên. Tịch Mục Bạch mới vừa ngồi xuống, nó cũng đã ăn xong.

"Đưa tiểu thiếu gia đi học." Tịch Mục Bạch ra lệnh cho một trong những người giúp việc.

"Vâng." Một người giúp việc gật đầu đáp lại, nắm tay Tiểu Lâm rời đi.

Tịch mẫu cảm một cái thìa bằng sứ và ăn cháo lúa mạch, bà nghi hoặc hỏi anh: "Ngày hôm qua vì sao lại đột nhiên bỏ đi? Con là vai chính lại bỏ đi như vậy, để lại mẹ cùng với ba con ở nhà hàng, thật sự là rất mất mặt."

"Không phải con đã nói rồi sao, Tiểu Lâm cảm thấy không thoải mái trong người. Mẹ....." Tịch Mục Bạch nhìn bà, muốn nói lại thôi.

Tịch mẫu cười hỏi: "Có chuyện gì vậy? Con muốn nói gì?"

Tịch Mục Bạch nhẹ nhàng hỏi: "Năm đó Hạ Tĩnh Hà có chấp nhận khoản tiền cấp dưỡng sau khi ly hôn hay không?"

Tịch mẫu đang cầm cái thìa trong tay bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt có chút không tốt lắm.....

Nhìn thấy phản ứng của bà, Tịch Mục Bạch liền biết Hạ Tĩnh Hà căn bản đã không hề nhận khoản tiền cấp dưỡng.

"Vì sao mẹ không nói với con, vẫn chưa đưa tiền cấp dưỡng cho cô ấy?" Anh vẫn luôn cho rằng mấy năm nay, Hạ Tĩnh Hà đã sống rất tốt với số tiền đó.

Sau đó anh lập tức yên tâm thoải mái, chưa từng có ý nghĩ sẽ đề ý thêm về cuộc sống của cô.

Nếu không phải ngẫu nhiên gặp lại vào ngày hôm qua, anh sẽ vẫn không biết gì.

Khuôn mặt Tịch mẫu trở nên lạnh lùng, nhẹ nhàng nói: "Không phải là mẹ không đưa cho cô ta, là chính cô ta không cần."

"Mẹ vì sao không nói lại cho con?"

"Vì sao mẹ phải nói lại cho con, con và cô ta cũng đã ly hôn, mẹ không muốn nhìn thấy các con còn có bất kỳ vướng mắc nào nữa. Chính là cô ta không cần, cũng không liên quan gì đến chuyện của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiếng đập cửa rất lễ phép

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tịch Mục Bạch trầm giọng nói, "Cho dù thế nào đi chăng nữa, cô ấy vẫn là mẹ của Tiểu Lâm. Ngay cả là đã ly hôn, cũng không thể để cô ấy sống quá vất vả."

Tịch mẫu cau mày vặn lại, "Không cần nó là quyết định của cô ta. Tính cách của nó không phải là con không biết, vừa bướng bỉnh lại thêm lập dị. Sau khi cưới vào Tịch gia chúng ta, vẫn luôn là tình trạng đó, không bao giờ thừa nhận sai lầm của mình. Trong lòng có điều gì phiền muộn cũng không nói ra, cũng bởi vì cô ấy mà không khí trong nhà cả ngày đều chán nản. Thử mà cô ta không cần, dù ai cho cũng đều không lấy. Tiền cấp dưỡng cô ta không cần, chẳng lẽ mẹ phải bắt buộc cô ta phải cầm lấy hay sao?"

"Nhưng mẹ cũng nên nói với con....."

"Mục Bạch, hôn nhân giữa con và cô ta vốn dĩ chính là một sai lầm. Là do ba con hồ đồ, không suy nghĩ thấu đáo nên mới đồng ý việc hôn nhân này. Khiến con phải cưới cô ta, thật sự đã thiệt thòi cho con. Thật vất vả cô ta mới chủ động ly hôn, mẹ sao có thể lại để các con tiếp tục có liên quan với nhau thêm nữa. Nhưng con hãy yên tâm, cô ta đã là người lớn như vậy, có tay có chân, không thể nào đói chết."

Không đói chết, nhưng cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.....

Nếu như một ngày nào đó trong tương lai, Tiểu Lâm biết về những điều này, nó nhất định sẽ oán trách bọn họ.

Tịch Mục Bạch cũng không muốn ăn, đứng dậy nói: "Con sẽ đến công ty."

"Con vẫn chưa ăn bữa sáng." Tịch mẫu kinh ngạc, nhưng Tịch Mục Bạch cũng không quay đầu lại mà cứ thế rời đi.

"Bà nhìn con xem, tôi đã nói bà đừng gạt nó, hiện tại Mục Bạch đã biết, khẳng định trong lòng sẽ không cảm thấy thoải mái." Cha Tịch Mục Bạch, Tịch Giang Sơn (席江山) không hài lòng quở trách.

Tịch mẫu trừng mắt, "Sao có thể đổ lỗi chuyện này cho tôi đây? Muốn trách thì phải trách ông, hồ đồ chấp nhận cuộc hôn nhân của con trai mình, còn sĩ

diện không cho phép từ hôn. Kết quả thì thế nào, ép buộc tại nó sống cùng với nhau, giờ chẳng có đứa nào hạnh phúc."

Tịch Giang Sơn thực sự cũng rất hối hận, "Cha của Tĩnh Hà đã từng cứu mạng tôi, hơn nữa lúc đó ông ấy cũng sắp chết, tôi làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của ông ấy. Tôi cũng làm sao mà biết được, hai đứa bọn nó lại không hợp nhau. Thôi, sau này chuyện hôn nhân của Mục Bạch tôi sẽ không nhúng tay vào nữa, cứ để nó tự quyết định."

"Quyết định cái gì, không phải đã chọn Thiên Tâm hay sao?. Thiên Tâm thật sự là người tốt, tôi đã nhìn nó lớn lên từ nhỏ, không có đứa con dâu nào sẽ tốt hơn nó....." Nhắc tới Sở Thiên Tâm, Tịch mẫu lập tức cười rất vui vẻ.

.....

Sáng sớm tỉnh lại, Hạ Tĩnh Hà bỗng có cảm giác thân thể càng ngày càng yếu.

Bởi vì ngày hôm qua đột nhiên khôi phục lại trí nhớ, nhớ lại quá nhiều ân oán tình thù, chỉ dựa vào một chút sức lực để chống đỡ, mới không ngã xuống.

Hiện tại đã buông lỏng thư giãn, cô lập tức có cảm giác thân thể thực sự rất khó chịu.

Hôm nay Hạ Trí không cần tới trường học, vì thế quyết định ở nhà và chăm sóc cô.

"Chị, tình trạng của chị thật sự không tốt lắm, chúng ta đến bệnh viện được không?" Hạ Trí nôn nóng nói.

Hạ Tĩnh Hà lắc đầu, "Chị không sao, bác sĩ nói, tình hình cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được. Nếu không chị cũng không thể xuất viện về nhà."

"Nhưng sắc mặt của chị trắng bệnh rất dọa người."

"Đó là điều bình thường....." Hạ Tĩnh Hà nhẹ nhàng thở ra, như thế nào cũng không chịu đi bệnh viện.

Hiện tại Hạ gia thực sự rất nghèo, căn bản cũng không có tiền để cô điều trị.

Hôm qua dường như Tịch Mục Bạch đã để cho tài xế đâm cô rồi đi, cô cũng không muốn nợ nhân tình của Tịch Mục Bạch, vì thế chỉ có thể tự mình cố gắng chống đỡ.

Hạ Trí lại không muốn cô phải chịu khổ, "Chị, chúng ta vẫn nên đi đến bệnh viện đi, trong nhà vẫn còn có tiền, khi ba rời khỏi nhà cũng dặn dò em, nhất định phải đưa chị đến bệnh viện, chị không thể không đi!"

Chút tiền trong nhà này, đoán chừng cũng không đủ để làm kiểm tra.

Thương thế của Hạ Tĩnh Hà đúng thật là không nghiêm trọng lắm, như thế nào cô cũng không chịu đi.

Hạ Trí tất nhiên biết vì sao cô không chịu đi. Đúng ngay thời điểm nó còn đang sốt ruột, có người đã gõ cửa nhà bọn họ. Nghe tiếng đập cửa thực sự rất là lễ phép, không giống như âm thanh gõ cửa của những người hàng xóm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đó là tám ngàn phiếu một trăm triệu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hạ Trí nghi hoặc hỏi, "Ai tới?"

Thông thường thì sẽ không có ai tìm nhà tìm bọn họ, cho nên nó thực sự rất tò mò, *rốt cuộc là người nào tới đây?*

Hạ Trí đi qua mở cửa, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi trong bộ comle và đi một đôi giày da đang đứng ở bên ngoài.

"Xin hỏi, đây có phải là nhà tiểu thư Hạ Tĩnh Hà hay không?" Thanh niên lễ phép hỏi.

Hạ Trí gật đầu, "Đúng rồi, anh là ai, tìm chị tôi có chuyện gì sao?"

Thanh niên cười nói: "Xin chào, tôi là trợ lý của tiên sinh Tịch Mục Bạch, tôi tên là Thường An. Tổng tài của tôi phái tôi tới đây và đưa một thứ cho Hạ

tiểu thư, không biết hiện giờ cô ấy có ở nhà hay không?"

Sắc mặt Hạ Trí lập tức trở nên không tốt, *thì ra là người do Tịch Mục Bạch phái tới.*

Nhưng nó đã không nói gì cả, "Sức khỏe của chị tôi không được tốt lắm, anh vào đi."

"Được."

Từ trong phòng ngủ, Hạ Tinh Hà cũng đã nghe thấy sự trao đổi ở bên ngoài.

Phòng ở nơi này hiệu quả cách âm thật sự không tốt, hơn nữa căn hộ của bọn họ chỉ có hai phòng ngủ và một khu vực sinh hoạt chung, vừa đủ rộng để làm phòng khách. Vì thế, từ trong phòng ngủ có thể nghe thấy giọng nói ở ngoài cửa.

Thường An đi vào phòng ngủ nhỏ hẹp, nhìn thấy Hạ Tinh Hà đang dựa vào đầu giường, sắc mặt khá xấu.

Điều này không phải khiến anh kinh ngạc, điều khiến anh kinh ngạc chính là, Hạ tiểu thư vì sao lại nhìn tiều tụy như vậy?

Anh thật sự không thể tưởng tượng nổi, cô đã từng là thê tử của tổng tài, là mẫu thân của tiểu thiếu gia.....

Tuy nhiên, anh thường được huấn luyện rất tốt, không hề biểu hiện điều gì ra ngoài, mắt nhìn thẳng, cung kính lấy ra một tờ ngân phiếu và đưa cho cô.

"Hạ tiểu thư, rất vui được gặp cô. Tôi là trợ lý của Tịch tổng. Tịch tổng nhờ tôi giao cái này cho cô. Tổng tài nói, đây là vật thuộc về cô, vì thế mong cô nhất định phải nhận lấy."

Hạ Tinh Hà không cần xem, cũng biết đó là một tấm ngân phiếu một trăm triệu nhân dân tệ.

Năm đó, Tịch Mục Bạch cho cô một số tiền cấp dưỡng nhưng cô đã từ chối. Chúng tôi mẹ anh đã không nói lại cho anh biết, chắc là tới bây giờ anh mới biết được.

Tuy nhiên, năm đó cô đã từ chối nó, hiện tại càng sẽ từ chối nó lần nữa.

"Không cần, anh quay về nói với Tịch Mục Bạch, anh ấy không nợ tôi gì nữa cả, tôi cũng sẽ không nhận nó." Hạ Tinh Hà thờ ơ nói.

Thường An đã rất kinh ngạc, "Hạ tiểu thư, cô không nhìn xem đó là bao nhiêu tiền hay sao?"

"Một trăm triệu đúng không?"

"Đúng....." Thường An càng thêm kinh ngạc, cô ấy nếu đã biết là nhiều tiền như thế, vì sao lại không lấy?

Đoán được tâm tư của anh, Hạ Tinh Hà lại nói: "Tiền này 3 năm trước tôi đã từ chối, 3 năm qua tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ cần tới nó. Anh hãy trở về và nói với Tịch Mục Bạch, anh ấy không cần cho tôi cái gì, hãy chăm sóc Tiểu Lâm thật tốt là được."

"Nhưng....."

"Tiểu Trí, tiền khách."

Hạ Trí lập tức đi tới tiền khách, "Thường tiên sinh, mời anh quay về đi, chúng tôi không cần số tiền này."

Thường An chưa từ bỏ ý định, thời điểm rời đi còn dùng sức khuyên bảo Hạ Trí nhận thay Hạ Tinh Hà, nhưng nó vẫn kiên quyết cự tuyệt.

Nhìn cánh cửa đã được đóng lại, Thường An có cảm giác gia đình này thực sự rất đáng kinh ngạc.

Rõ ràng là họ thực sự rất cần tiền, vì sao mỗi người đều không hề có động tâm đối với số tiền này?

Đây chính là một trăm triệu! Vì sao đều từ chối, thật sự là họ rất có tính cách rất mạnh mẽ, hay là cảm thấy quá ít?

Thường An không thể hiểu rõ, cũng chỉ đành quay trở về, thành thật báo cáo nhiệm vụ.

Rất nhanh, anh đã trở lại công ty, đến văn phòng tổng tài để báo cáo chuyện này.

Đối với phản ứng của Hạ Tinh Hà, Tịch Mục Bạch cũng không có gì ngạc nhiên, "Cô ấy đã nói như vậy?"

"Đúng vậy. Cô ấy nói ngài không cần phải cho cô ấy cái gì, chỉ cần tổng tài chăm sóc thật tốt tiểu thiếu gia là được."

Tịch Mục Bạch buồn cười nói: "Tiểu Lâm cũng là con trai tôi, không cần cô giao phó, tôi tự nhiên sẽ chăm sóc tốt cho nó. Nếu như cô ấy đã từ chối số tiền này, vậy thì hãy quên nó đi."

"Tổng tài, vậy tôi sẽ đi làm việc." Thường An xoay người muốn rời đi, Tịch Mục Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Chờ đã....."

Chương 12: Anh không muốn nợ cô bất cứ điều gì

"Tổng tài còn có gì phân phó?" Anh quay đầu lại nghi hoặc hỏi.

Đôi mắt đen của Tịch Mục Bạch hơi lóe, trầm giọng xuống dò hỏi: "Thân thể Hạ Tinh Hà thế nào?"

Thường An suy nghĩ một chút, đứng sự thật trả lời: "Hạ tiểu thư thoát nhìn thực sự rất yếu, tuy nhiên tôi có cảm giác tinh thần của cô ấy vẫn rất tốt. Thời điểm khi nói chuyện cùng tôi, cô ấy rất bình tĩnh, ánh mắt cũng rất kiên định."

Có vẻ như cô ấy không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Tịch Mục Bạch cảm thấy nhẹ nhõm hơn, "Được rồi, anh có thể đi bây giờ."

"Vâng."

Sau khi Thường An rời khỏi, Tịch Mục Bạch nhìn chằm chằm tấm ngân phiếu một lúc, vẫn cảm thấy không thể mặc kệ không quan tâm tới Hạ Tinh Hà.

Không biết vì sao, cô ấy không cần số tiền này, trong lòng anh luôn có chút khó chịu.

Có lẽ anh nên dành thời gian để nói chuyện với cô một lần.

Ngay cả khi cô ấy có tính cách rất mạnh mẽ, không cần gì hết, nhưng tiền này ban đầu đã là của cô ấy, anh cũng không muốn nợ cô bất cứ điều gì.

Tịch Mục Bạch thần thờ trong chốc lát, sau đó lại tập trung vào công công việc của mình.

.....Edit: Emily Ton.....

Hạ Tinh Hà đã hơi bất lực với tiểu Trí.

Hạ Trí khẳng khái muốn cô phải đi kiểm tra thân thể, vừa đám vừa xoa, chỉ thiếu dọa thất cổ tự tử nhưng vẫn không ăn thua.

"Chị, nếu chị không đi bệnh viện, em sẽ đi tìm Tịch Mục Bạch, nhận lấy tấm ngân phiếu một trăm triệu kia về. Chị vì tiền mà không đi bệnh viện, em sẽ không từ thủ đoạn để lấy bằng được số tiền kia!" Hạ Trí cố ý đe dọa nói.

Hạ Tinh Hà thấy nó như vậy, cảm giác thực sự rất buồn cười.

Cô chống đỡ thân thể, bắt đầu đi gật đầu, "Được rồi, chị đi bệnh viện, nhưng chị có một điều kiện."

Hạ Trí vui vẻ hài lòng, "Điều kiện gì, chị nói đi!"

"Nếu chị không xảy ra vấn đề gì quá lớn, chị sẽ nghỉ ngơi ở nhà, chị thật sự không thích mùi bệnh viện."

Hạ Trí không cần suy nghĩ lập tức gật đầu, "Được, em hứa với chị!"

Dù sao thì trước tiên phải đưa người đi bệnh viện rồi sau đó hẵng nói, đến lúc đó ở lại hay không cũng không nhất thiết phải tính.

Hạ Trí lập tức thu dọn đồ đạc, nhanh chóng đưa Hạ Tinh Hà đi tới bệnh viện.

Hạ Tinh Hà vẫn đến bệnh viện hôm qua, bác sĩ và y tá đều nhận ra cô, khi nhìn thấy cô quay trở lại, còn nhẹ nhàng mừng cô một trận.

Tuy nhiên, Hạ Tinh Hà không nói lời nào, họ cũng chỉ nói thêm vài câu rồi dừng lại.

Cũng may thân thể Hạ Tinh Hà không xảy ra vấn đề gì quá lớn, nhưng bác sĩ yêu cầu cô cần phải nằm viện để quan sát vài ngày.

Trong một bệnh viện lớn như thế này, nằm viện mấy ngày sẽ đốt một số tiền rất lớn trong túi của họ.

Hạ Tinh Hà ngoài miệng thì không nói gì, nhưng trong lòng vẫn quyết định đêm nay sẽ trở về nhà. Không phải cô không yêu quý thân thể của mình, mà thật sự hiện tại cô không muốn mình là gánh nặng của chú cùng với tiểu Trí.

Cho dù cô muốn kiếm tiền, cũng phải chờ đến khi sức khỏe khá hơn một chút mới được.

Tuy nhiên, khi nằm trên giường bệnh của bệnh viện để truyền dịch, Hạ Tinh Hà có cảm giác mỗi một phút mỗi một giây trôi qua đều rất khó khăn.

Cô có thể giải quyết mọi chuyện tốt hơn nếu như cô không khôi phục lại trí nhớ của mình.

Nhưng bây giờ cô đã lấy lại chúng, cô cảm thấy rất tức giận với bản thân mình vì đã vô dụng như thế.

Cô hận không thể ngay lập tức kiếm được tiền, và ngay lập tức thoát khỏi tình cảnh nghèo khó này.

Không ai nghèo khó đến mức tận cùng, thật sự sẽ không thể hiểu được tình hình khẩn cấp của cô bây giờ.

Mấy năm nay, Hạ Tinh Hà cũng thật sự cảm nhận được những hạn chế của việc thiếu tiền.....

Hạ Trí cũng đang cố gắng kiếm tiền, thậm chí ngay khi đang ở trong bệnh viện, cũng đang mài miết làm việc trên chiếc máy tính xách tay rẻ tiền đã dùng bốn năm qua.

"Em đang làm gì vậy?" Hạ Tinh Hà nghiêng đầu hỏi nó.

Hạ Trí ngẩng đầu cười nói: "Làm một số việc tự do. Có một người bạn nhờ em hỗ trợ làm một chương trình phần mềm, nếu làm tốt thì sẽ được trả thù lao là 300 nhân dân tệ."

Đôi mắt Hạ Tinh Hà sáng lên: "Em sẽ được nhận tiền ngay khi công việc hoàn thành?"

"Đúng vậy, anh ấy biết điều kiện của em không tốt, mỗi lần đều đưa tiền đúng lúc. Vốn dĩ anh ấy muốn cung cấp cho em làm một dự án phần mềm khác, có thể được trả công 2000 nhân dân tệ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Một người chị đặc biệt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tuy nhiên có chút khó khăn, anh ấy chỉ cho một thời gian nhất định, em không thể làm xong, giờ đang định từ chối anh ấy."

"Công việc 2000 RMB* là gì?" (RMB: đồng nhân dân tệ của TQ)

Hạ Trí đã rất ngạc nhiên. Mặc dù nó không biết vì sao cô lại tò mò, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích, "Đó là phải viết một phần mềm trò chơi mini, trò chơi mini rất đơn giản. Trước kia em cũng từng viết một chút, nhưng phải mất 4 ngày mới có thể làm xong. Hiện tại, anh ấy nói cần phải hoàn thành trong vòng 2 ngày, khẳng định là em không thể làm xong."

"Đưa chị xem....." Hạ Tinh Hà chống đỡ thân thể, Hạ Trí vội vàng buông máy tính xuống và ngăn cô lại, "Chị, chị đừng lộn xộn, chị vẫn đang truyền dịch."

"Chị không sao, làm trò chơi mini gì, đưa chị xem." Hạ Tinh Hà nhắc lại.

Hạ Trí là con trai một, vì thế Hạ Tinh Hà trở thành người chị duy nhất nó có.

Cũng không hiểu vì sao, từ nhỏ nó đều rất nghe lời cô.

Tính cách của Hạ Tinh Hà rất trầm mặc ít nói, cũng không phải là ba đầu sáu tay, nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần cô mở miệng nói chuyện, Hạ Trí sẽ lập tức nghe theo mà không phản nản gì.

Hơn nữa nó luôn có cảm giác hoang đường, người chị này của nó, dường như rất đặc biệt. Cụ thể vì sao lại đặc biệt? À, đó là 6 năm qua nó chưa từng nhìn thấy điều này.....

"Nó đây." Hạ Trí xoay màn hình máy tính lại để cô có thể nhìn xem, "Nhưng chị, chị xem cái này làm gì?"

Hạ Tinh Hà di chuyển con trỏ xung quanh một lúc, phát hiện đó thật sự là một trò chơi mini đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn.

"Cho chị mượn máy tính dùng một giờ được không?" Cô hỏi Hạ Trí.

Hạ Trí cho rằng bởi vì cô đang nhàm chán, muốn chơi trò chơi trên máy tính.

"Chỉ, hiện tại chị nên nằm nghỉ, nếu chị cảm thấy nhàm chán thì đi ngủ đi. Hơn nữa chơi điện tử cũng không tốt cho sức khỏe....."

"Chị sẽ trả lại cho em sau một giờ nữa, em đọc sách đi." Hạ Tinh Hà nói với giọng không được tranh cãi, Hạ Trí ngoan ngoãn tuân theo.

Chị ấy rất hiếm khi yêu cầu nó điều gì, mỗi lần nếu chị ấy đưa ra yêu cầu, nó đều không thể chống lại.

Trên thực tế, nó cảm thấy rất hạnh phúc mỗi khi cố gắng hoàn thành tất cả mọi yêu cầu của chị mình.....

Hạ Trí lấy ra một quyển sách giáo khoa về lập trình, lo lắng dặn dò cô, "Chỉ một giờ thôi nhé! Chị đừng chơi lâu quá, nếu không lần sau em sẽ không cho chị mượn."

"....." Hạ Tinh Hà không để ý đến nó.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, mười ngón tay từ từ gõ lên bàn phím với những cảm giác mà cô đã từng quen thuộc.

Nhìn vào những câu lệnh xuất hiện trên màn hình..... suy nghĩ của Hạ Tinh Hà hơi dao động một chút.

Rất nhiều năm trôi qua, cô đã không chạm vào những thứ này.

Cô đã quên đi những kiến thức từng được khắc sâu trong tâm trí cô.

Ngay cả khi cô đã khôi phục lại trí nhớ, khi nhìn vào một dòng câu lệnh buồn tẻ này, cô vẫn có một cảm giác xa lạ.

Sau khi gõ xong một dòng câu lệnh, cô vẫn còn có cảm giác không chân thật. Cô không thể không tự hỏi liệu dòng lệnh cô đã gõ có phải là một dòng lệnh vô nghĩa hay không?.

Tuy nhiên, những ngón tay của cô đã phối hợp với trí nhớ trong đại não, rất thuần thục và liên tục hoạt động, biên soạn ra rất nhiều câu lệnh.....

Mọi thứ trở nên rõ ràng hơn khi các câu lệnh hoàn chỉnh hơn bắt đầu xuất hiện trên màn hình.

Cô cũng càng thêm khẳng định năng lực của chính mình.

Cho đến khi, mười ngón tay của cô giống như đang nhảy trên bàn phím, đã tiến vào trạng thái quên mình.

Hạ Trí rất tò mò về những gì cô đang làm.

Nó ngó đầu nhìn qua, khi nhìn thấy trên màn hình máy tính không ngừng xuất hiện các dòng lệnh, nó đã sợ tới mức thiếu chút nữa là rơi ngã xuống sàn nhà!

Sao điều này có thể xảy ra?!

Sao chị có thể lập trình ? Sao chị lại thuần thục như thế? Sao chị lại lợi hại như vậy?!

Hạ Trí xoa xoa hai mắt, nhìn lại thật kỹ, phát hiện ra quả nhiên cô không hề gõ loạn.

Cô thực sự đang lập trình một trò chơi mini mà vừa rồi nó định từ chối.....

Cô không hề dừng lại để suy nghĩ, không cần sách tham khảo, thậm chí không cần kiểm tra lỗi, cứ tiếp tục gõ xuống như vậy, tốc độ nhanh đến nỗi khiến nó hầu như không thể theo kịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cho rằng chị đã bị đoạt hồn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hạ Trí thật sự bị sốc.

Nó không biết rằng Hạ Tinh Hà biết cách lập trình.....

Không biết rằng trình độ của cô đã đạt tới mức độ lợi hại như thế này.

Hạ Trí rất muốn hỏi cô, cô biết lập trình từ khi nào, nhưng khi nhìn thấy trạng thái của cô rất tập trung, đôi mắt tỏa sáng, vì thế không dám quấy rầy cô.

Sau đó nó chỉ lặng lẽ đứng ở bên cạnh giường, nhìn những câu lệnh không ngừng xuất hiện trên màn hình, nội tâm rất khó bình tĩnh.....

45 phút!

Hạ Tinh Hà không cần đến một giờ, đã làm xong phần mềm mini này.

Cô dừng hai tay lại, thở ra một hơi, sau đó nghiêng đầu thì nhìn thấy biểu tình thần thờ của Hạ Trí.

Hạ Tinh Hà trả lại máy tính cho nó, "Chị nghĩ đã xong rồi, em chạy thử một chút, xem có sai lầm nào hay không. Nếu có thể dùng được thì hãy gửi nó đi và lấy tiền về."

"A? Ồ....." Hạ Trí tiếp nhận máy tính một cách ngơ ngác, hai mắt trống rỗng, nó đang chờ đợi một lời giải thích của cô.

Hạ Tinh Hà không hề phát hiện ra hành vi kỳ lạ của nó, cô vừa mới mất rất nhiều năng lượng, cảm thấy hiện tại thực sự rất mệt.

Đôi mắt mệt mỏi không nói, đầu cũng rất đau, từng đợt đau đón ủa đến.

Cô mới vừa mới khôi phục lại trí nhớ, hơn nữa trên đầu còn đang bị thương, chưa thích ứng được với cảm giác sử dụng bộ não của mình.....

Hạ Tinh Hà khẩn trương cần phải nghỉ ngơi, cô cứ như vậy đặt thân thể nằm xuống, nhắm mắt lại và..... ngủ thiếp đi, chìm vào trong giấc ngủ!

Sau đó, gió thổi lên, gào thét như tiếng ngựa hí, trái tim Hạ Trí cũng đang rít gào!

Chị ơi, chị có thể nhanh chóng thức dậy và nói cho em biết, thế giới này có phải là thế giới huyền huyền hay không, sao chị có thể lập trình? Sao chị lại giỏi như thế?!

Nhưng cho dù nội tâm nó đang bùng nổ với những câu hỏi mênh mông, Hạ Trí cũng không dám quấy rầy giấc ngủ của cô.

Chỉ có thể kiềm chế sự tò mò, kiên nhẫn chờ đợi cô tỉnh lại.

Dường như thân thể Hạ Tinh Hà quá suy yếu, sau khi ngủ 2 tiếng đồng hồ cô mới tỉnh lại.

Khoảnh khắc cô mở mắt ra, lập tức đối thẳng với ánh mắt nhìn chăm chú của Hạ Trí, ánh mắt sáng ngời, mở to không hề chớp.

Hạ Tinh Hà hơi giật mình, "Em đang nhìn gì vậy?"

Hạ Trí lập tức nhìn cô chằm chằm, hỏi: "Chị, chị có muốn ăn xoài không, em đi mua cho chị."

Hạ Tinh Hà khẽ nhún mày, "Xoài?"

"Đúng vậy, không phải chị thích ăn xoài nhất hay sao? Em đi mua cho chị!" Hạ Trí nhiệt tình nói.

Hạ Tinh Hà chống thân thể mình thẳng lên, dựa vào đầu giường nhìn nó một cách kỳ quặc.

Hạ Trí lo lắng nhìn cô, chờ đợi một câu trả lời. Trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp khiến người không thể hiểu được.

Hạ Tinh Hà hơi chớp mắt, "Hạ Trí, em đang suy nghĩ gì vậy? Em cũng biết nếu chị ăn hoài sẽ bị dị ứng."

Hạ Trí đột nhiên nắm lấy hai tay của cô, đôi mắt kích động đến nỗi đều đỏ, "Chị quả nhiên là chị của em! Chị, khi em lên năm tuổi, thiếu chút nữa rơi xuống sông chết đuối, là chị đã cứu em, chị còn nhớ hay không?"

"Năm ấy em lên năm tuổi, chị và em vẫn chưa quen biết nhau."

"Chị, thì ra chị vẫn chưa bị đoạt hồn!" Hạ Trí vui vẻ nghẹn ngào, "Em còn tưởng rằng chị bị người khác đoạt hồn, hại em đã lo lắng sợ hãi trong 2 tiếng đồng hồ."

Hạ Tinh Hà nghi hoặc, "Đoạt hồn là cái gì?"

"Đó là khi linh hồn người đã chết, bị linh hồn của người khác thay thế."

Hạ Tinh Hà rất thông minh, vừa nghe đã hiểu ra ý nó muốn nói gì.

"Em cho rằng chị không phải là Hạ Tinh Hà trước kia?"

Hạ Trí gật đầu, cười hi hi nói: "Đúng vậy, chị bỗng nhiên biết lập trình, lại còn lợi hại như vậy, em đương nhiên là hoài nghi chị có phải có vấn đề hay không. Tỉnh cớ, ngày hôm qua chị lại xảy ra tai nạn xe hơi, không biết có giống như những truyện tiểu thuyết sẽ bị người khác trọng sinh ở trên người hay không?. Em còn đang suy nghĩ, nếu như chị không phải là chị của em, em sẽ khổ sở đến mức nào, may mắn là chị vẫn còn nguyên vẹn!"

Hạ Tinh Hà nghe xong thì nói không nên lời.

Tuy nhiên, cũng không trách được Hạ Trí đã nghĩ như vậy, cô chưa bao giờ cho nó thấy tài năng lập trình của cô

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đốt cháy khát vọng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong đất nước này, không có người nào biết về quá khứ của cô.

Mọi người chỉ biết, cô là một sinh viên hàng đầu thuộc khoa toán của học viện S.

"Chị từ nhỏ đã tiếp xúc với máy tính, đã từng học qua rất nhiều năm." Hạ Tinh Hà nhẹ nhàng giải thích.

Hạ Trí bừng tỉnh, "Đúng vậy, chị lớn lên ở nước ngoài, chắc là được tiếp xúc từ rất sớm. Nhưng chị, chị thật là giỏi! Em là dân lập trình chuyên nghiệp cũng phải mất mấy ngày mới có thể hoàn thành nó. Chị lại không cần đến một giờ đã lập trình xong. Hơn nữa, chị còn mất trí nhớ 6 năm....."

Càng nói, Hạ Trí càng cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.

Thành tích học tập của nó ở trường vẫn luôn rất nổi bật, vì sao lại bị một lập trình viên nghiệp dư hạ gục một cách dễ dàng chỉ trong nháy mắt?

"Chị, chị chính xác là hiểu bao nhiêu? Em thấy trình độ này của chị, so với anh bạn của em còn giỏi hơn gấp mười lần." Hạ Trí háo hức hỏi, trái tim nhỏ vẫn rất kích động khi nghe câu trả lời.

Hạ Tinh Hà lắc đầu, "Chị cũng không biết chị hiểu bao nhiêu, khoa học máy tính là một chủ đề liên tục phát triển, chị nghĩ chị không hiểu nhiều bằng em. Gần đây chị cũng không có việc gì làm, em có thể tìm một số sách giáo khoa được xuất bản trong những năm gần đây cho chị xem được không?."

Hạ Trí cười thành tiếng, "Chị, chị quá khiêm tốn. Em vừa mới chạy thử phần mềm do chị làm ra, không hề có một lỗi nào cả. Em cũng đã gửi cho anh bạn của em. Anh ấy nói chương trình rất hoàn hảo. Mặc dù cách viết code có chút lỗi thời, nhưng kỹ năng vẫn rất tuyệt vời. Anh ấy chỉ liếc mắt nhìn một cái liền biết không phải do em làm, lập tức hỏi em là ai đã làm ra nó. Em nói đó là do một người bạn lập trình, không nói là chị đã lập trình ra nó."

Hạ Tinh Hà gật đầu khẳng định, "Ừ, đừng đề cập đến chị, giải thích thực sự rất phiền toái."

"Đúng vậy, còn phải giải thích vì sao chị lại bị mất trí nhớ, trước kia chị đã từng làm gì. Em cũng không muốn tiết lộ quá nhiều về quá khứ của chị, vì thế nên mới nói dối."

"Vậy anh ấy đã đưa tiền chưa?" Hạ Tinh Hà chỉ quan tâm tới điều này.

Hạ Trí nhìn cô hào hứng nói, "Đã đưa! Chị, chị muốn ăn cái gì, em đi mua, nhân tiện ghé qua thư viện mượn về một số quyển sách cho chị."

"Ăn cái gì cũng được, em hãy mua cái gì mình thích."

"Được rồi, em sẽ quay lại ngay."

Hạ Trí mang ba lô, hào hứng đi mua đồ ăn trưa.

Tuy nhiên, điểm dừng chân đầu tiên của nó chính là trường học. Nó xem qua một số sách lập trình thì mượn một số quyển về, mua một ít hoa quả và cháo xương sụn về cho Hạ Tinh Hà.

Sau khi Hạ Tinh Hà ăn xong, lập tức bắt đầu đọc sách.

Hạ Trí khuyên cô nên nghỉ ngơi nhưng cô đều không nghe.

Sao cô có thể nghe được, nội tâm cô đang tràn đầy ham muốn cháy bỏng để hấp thụ tất cả tri thức, tranh thủ đứng lên một lần nữa càng sớm càng tốt.

Nếu không phải vì thân thể quá suy yếu, hiện tại cô sẽ nghĩ cách ra ngoài kiếm tiền.

Tuy nhiên, cô biết một số thứ không thể vội vã. Hiện tại trên đầu cô còn có thương tích, dùng não quá độ sẽ rất không tốt. Hơn nữa, cô đã bỏ lỡ suốt 6 năm qua, trước tiên cần phải dành thời gian để đuổi kịp.

"Chị, chị đọc sách quá nhanh....." Hạ Trí kinh ngạc cảm thán trong khi đang ăn táo. Hạ Tinh Hà đã đọc xong hai phần ba cuốn sách trong nửa giờ.

Hạ Tinh Hà cũng không ngẩng đầu lên, "Chị đang cố đọc để làm quen với thế giới công nghệ hiện tại."

Vì thế, không cần phải đọc chi tiết.

Chỉ cần quét mắt liếc qua một cái, cô có thể nhanh chóng nhìn ra có nơi nào cần phải tập trung tìm hiểu hay không.

Đối với những gì mà cô đã từng học qua, cô đã quá quen thuộc từ tận trong trái tim của mình.....

Sau khi đã đọc xong một quyển, Hạ Tinh Hà lại bắt đầu quyển thứ hai.

Hạ Trí vẫn luôn nhìn cô trong yên lặng, đến bây giờ nó vẫn còn chưa lấy lại tinh thần sau chấn động mà Hạ Tinh Hà đã gây ra cho nó.

Nó không bao giờ có thể tưởng được, chị của nó lại là một chuyên gia lập trình máy tính.

"Chị, vì sao 3 năm trôi qua, em chưa từng nhìn thấy chị động vào máy tính?" Hạ Trí tò mò hỏi.

Ngay cả khi Hạ Tinh Hà bị mất trí nhớ, những gì đã từng học qua hẳn là cũng nên nhớ một chút, không phải sao?

Trong khi đó, nó học cũng học lập trình, ở nhà không hề thiếu về các cuộc nói chuyện về khoa học máy tính, vì sao chưa từng thấy cô có phản ứng gì cả?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Không có câu hỏi nào cô không thể giải quyết

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hạ Tinh Hà nhìn vào khoảng trống.....

Ánh sáng trong mắt cô mờ đi, "Chị cảm thấy vô dụng....."

"Ý chị là gì?" Hạ Trí nghe không hiểu.

"Sau khi mất trí nhớ, chị dường như không nhớ gì hết." Nhớ tới những gì đã trải qua trong 6 năm nay, Hạ Tinh Hà có cảm giác giống như đang nằm mơ.

Cô chưa bao giờ biết, sau khi mất trí nhớ người ta sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Bộ não dường như trống rỗng, không có gì cả.....

Cô đều luôn thất bại trong những công việc hằng ngày, phản ứng chậm chạp, luôn tràn ngập cảm giác bất an đối với thế giới xung quanh.

Sáu năm trôi qua, mỗi ngày cô đều cảm thấy rất mờ mịt.

Hạ Trí cũng nhớ tới bộ dáng của cô trong mấy năm qua trước khi chuyển đến ở cùng với gia đình nó, nay cả những điều đơn giản nhất cô cũng đều không hiểu. Trong thực tế, đi ra ngoài tìm việc đã là dũng rất lớn của cô.

Mỗi một bước đi của cô đều rất vất vả, bởi vì cần phải vượt qua chướng ngại tâm lý rất lớn.

Đừng nói còn nhớ rõ kiến thức lập trình, thậm chí ngay cả tên của nó mà cô cũng gọi sai rất nhiều lần. Lúc ấy, cô tựa như một đứa trẻ con ngây thơ vô tri.

Hạ Trí vội vàng đổi chủ đề, "Chị, chúng ta đừng nghĩ tới quá khứ nữa. Hiện tại chị đã khôi phục lại trí nhớ, trở nên mạnh mẽ như thế, chị không biết rằng em đã khâm phục chị biết bao. Chị yên tâm, từ nay về sau, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn."

"Ừ." Hạ Tinh Hà cười nhạt, sau đó tiếp tục đọc sách.

Trong một khoảng thời gian ngắn nhất, cô cần phải xoay sở để cập nhật hết các kiến thức mới về công nghệ thông tin.....

Bởi vì mới vừa mới được một khoản tiền trong tài khoản, Hạ Tinh Hà không còn phải vội vàng xuất viện nữa.

Cô chưa từng chi tiêu tiết kiệm, nhưng là mỗi một lần chi tiêu cô đều sẽ dùng vào những thứ thiết thực nhất.

Hiện giờ cô cần phải nhanh chóng khôi phục thân thể, vì vậy cần phải tiêu tiền.

Chỉ khi cô bình phục sớm, mới có thể ra ngoài kiếm tiền.

Hạ Trí sắp phải tốt nghiệp, gần đây cũng không cần phải tới trường. Nó quyết định ở lại bệnh viện để chăm sóc cho Hạ Tinh Hà, nhân tiện làm một số dự án phần mềm nhỏ để kiếm ít tiền.

Nỗ lực của Hạ Tinh Hà đã truyền cảm hứng cho nó. Sau khi lập trình xong thì bắt đầu đọc sách, những điều không hiểu thì hỏi Hạ Tinh Hà.

Sau hai ngày như thế, Hạ Trí nhận ra Hạ Tinh Hà có một lượng kiến thức như một quyển bách khoa về khoa học máy tính!

Hầu như không có câu hỏi nào mà cô không thể giải quyết!

Hạ Trí cuối cùng cũng biết, cái gì gọi là "*thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*" (*bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn*). Nó có cảm giác mình nhỏ bé biết bao, dự định càng phải hăng hái học tập nhiều hơn.....

Tuy nhiên, tồn tại khoảng cách lớn giữa thiên tài và người thường mà nó không có cách nào vượt qua.

Trong hai ngày qua, Hạ Tinh Hà đã đọc xong mấy chục quyển sách.....

Buông một quyển cuối cùng xuống, Hạ Tinh Hà lắc đầu, sắc mặt không được hài lòng lắm.

"Chị, có chuyện gì với chị vậy?" Hạ Trí tò mò hỏi, "Những quyển sách, chị đều không hài lòng sao?"

"Trong những cuốn sách này, có quá ít thứ thể học. Không có gì tốt hơn sao?" Hạ Tinh Hà hỏi.

Hạ Trí bị chịu đả kích, "Đây chính là những quyển sách tốt nhất trong mấy năm gần đây. Có rất nhiều cuốn em xem cũng không thể hiểu được, chị thậm chí lại thấy chúng chán ngắt." "

"Sách giáo khoa của sinh viên thường không khó. Em đừng mượn sách ở trong thư viện trường, tìm nơi nào có sách chuyên nghiệp hơn thì mượn về cho chị xem."

Hạ Trí suy nghĩ một lúc, nói: "Em chỉ có thể đi tìm anh bạn của em. Anh ấy giỏi hơn em nhiều, hơn nữa hiện tại anh ấy là giám đốc của một công ty về công nghệ thông tin. Em nghĩ anh ấy chắc sẽ có một số sách hay."

Hạ Tinh Hà gật đầu: "Không tệ, em hãy đi tìm anh ấy đi."

"Được rồi, em sẽ đi tìm anh ấy ngay bây giờ."

Hạ Trí biết cô đang háo hức đọc sách bao nhiêu, vì thế không chậm trễ hoãn gian, lập tức rời đi.

Trước khi rời đi, nó gọi điện cho anh bạn của mình. Đường Tuấn Đình vừa nghe nói nó muốn mượn sách, cũng không từ chối, bảo nó trực tiếp tới công ty để tìm anh.

Hạ Trí vội vã đi tới công ty của Đường Tuấn Đình. Khi đang chuẩn bị yêu cầu nhân viên lễ tân thông báo giúp nó thì Đường Tuấn Đình vừa đi ra khỏi thang máy đã nhìn thấy nó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đó là..... Tịch Mục Bạch

"Hạ Trí." Anh mở miệng gọi nó.

Nghe thấy giọng nói, Hạ Trí nghiêng đầu đã nhìn thấy anh.

"Tiền bối....." Nó vừa cười vừa nói, lập tức đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bên người Đường Tuấn Đình.

Người đàn ông có một sự hiện diện độc đoán, khiến người khác không thể xem nhẹ. Mặc dù Hạ Trí không gặp anh ta trong mấy năm qua, nhưng cũng nhận ra anh ta ngay lập tức.

Đó là..... Tịch Mục Bạch.

Đi theo phía sau anh ta còn có người trợ lý gọi là Thường An mà nó vừa gặp cách đây không lâu.

Tịch Mục Bạch cũng nhìn thấy nó. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh chỉ cảm thấy Hạ Trí có chút quen thuộc.

Xét cho cùng, anh chỉ từng gặp qua nó một lần trong hôn lễ với Hạ Tĩnh Hà.

Trong vài năm qua, Hạ Trí đã trưởng thành cao hơn, khuôn mặt cũng đã thay đổi, vì thế anh đã nhận không ra. Tuy nhiên, Thường An ở phía sau anh lại nhận ra Hạ Trí.

Đường Tuấn Đình đi đến trước mặt Hạ Trí, cười nói: "Tới đúng lúc như vậy?"

Hạ Trí phớt lờ Tịch Mục Bạch, chỉ nói chuyện với Đường Tuấn Đình, "Tiền bối, lần này thật sự đã phiền tới anh, tôi thật sự không thể tìm thấy sách nào tốt hơn, chỉ đành đến mượn của anh."

Đường Tuấn Đình cười nói: "Không phải tôi không muốn cho cậu mượn sách, chỉ đang nghĩ hiện tại cậu chắc cũng chưa cần đọc những sách đó, đúng không?"

Dựa theo bảng cấp trước mắt của Hạ Trí, những cuốn sách lập trình nâng cao đó đúng thật là không thích hợp với trình độ hiện tại của nó.

Hạ Trí cũng không dấu diếm, "Không phải để tôi xem, chỉ là bạn của tôi muốn xem chúng, cô ấy rất giỏi. Ngoại trừ những thứ tốt nhất, những thứ khác đều không lọt vào mắt cô ấy."

Đường Tuấn Đình hơi ngạc nhiên, "Giỏi như vậy sao? Có phải chính là người đã làm phàm mềm trò chơi mini?"

"Vâng, chính là cô ấy....."

"Người ấy rốt cuộc là ai? Hãy tìm một cơ hội giới thiệu một chút." Đường Tuấn Đình trực tiếp nói, anh thật sự rất tò mò với người kia.

Hạ Trí gật đầu: "Hiện tại cô ấy có chút bất tiện, lúc nào có cơ hội tôi nhất định sẽ giới thiệu với tiền bối."

"Được rồi, tôi nhất định sẽ nhớ lời cậu đã hứa. Đây là những cuốn sách cậu muốn, cô ấy đọc xong rồi thì nhớ tìm tôi." Đường Tuấn Đình đưa chiếc túi đang cầm trong tay cho nó.

"Cảm ơn tiền bối, tôi phải đi ngay bây giờ....." Hạ Trí nhận lấy chiếc túi, mỉm cười và nhanh chóng rời đi.

"À, chờ một chút....." Đường Tuấn Đình gọi với theo, nhưng đáng tiếc Hạ Trí đã rời đi. Anh vốn đang định giới thiệu nó với Tịch Mục Bạch.

Đường Tuấn Đình bật cười, "Những người trẻ ngày nay thật không có mắt, Tịch tổng tài ở ngay trước mắt hần, nhưng nó lại không thể nhận ra."

Tịch Mục Bạch thờ ơ hỏi: "Nó là ai?"

"Đó là một đàn em trong trường tôi, là một người tốt, năng lực cũng khá. Tôi dự định để nó tới làm trong công ty chúng ta, đào tạo cẩn thận, sau này chắc chắn sẽ có thành tựu lớn."

"Tôi trông thấy nó rất quen mắt."

Tịch Mục Bạch vừa mới nói xong, Thường An liền thấp giọng ho khan một chút, "Tổng tài, nó chính là Hạ Trí."

"Hạ Trí?" Tịch Mục Bạch sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng lại.

"Chính là em họ của Hạ tiểu thư."

Tịch Mục Bạch lập tức bình tĩnh, thì ra là nó. Anh cảm thấy thật buồn cười, như thế mà cũng có thể gặp được nó, thật sự là quá trùng hợp.

Đường Tuấn Đình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, tò mò hỏi: "Hạ tiểu thư nào? Anh biết Hạ Trí?"

"Ừ, cũng xem như có chút quan hệ. Nhưng không nghĩ tới hai người cũng quen biết nhau."

Đường Tuấn Đình cũng không hỏi nhiều, "Thế giới thật là nhỏ bé. Những quyển sách vừa rồi, cũng là nhờ anh chọn giúp nó."

"Tôi chỉ đơn thuần tiện tay chọn mấy quyển." Tịch Mục Bạch nhún vai nói, nhưng ở trong lòng lại hơi có chút tò mò. *Người nào muốn đọc những quyển sách đó?*

Bởi vì những quyển sách đó, nếu không phải là chuyên gia cao cấp về máy tính, căn bản là đọc không hiểu.

Hơn nữa anh còn cố ý chọn những quyển sách rất khó.

Bởi vì anh đã khiến Đường Tuấn Đình quá bận để kết thúc dự án, cho nên đã đẩy loại việc vất vả này cho anh. Thời điểm đây việc này cho anh còn nói, anh ta có một đàn em muốn mượn mấy quyển sách lập trình tốt nhất, Tịch tổng tài học xa trông rộng, không bằng hãy giúp anh ta lựa chọn vài quyển.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Vượt xa trí tưởng tượng của anh

Người bạn cũ này không bao giờ khách khí với anh.

Vì thế anh đã chọn mấy quyển khó nhất.....

Đường Tuấn Đình thật ra cũng sợ những quyển sách đó Hạ Trí sẽ đọc không hiểu, nhưng Hạ Trí nói, muốn tìm những quyển sách khó nhất, khó bao nhiêu cũng đều không sợ.

Đường Tuấn Đình thực sự rất ngạc nhiên, *Hạ Trí từ khi nào có thể đọc hiểu những cuốn sách đó?*

Nhưng không ngờ là nó mượn giúp người khác.

"Những lời vừa rồi tôi đã nói với nó, anh đều đã nghe thấy đúng không?. Người mà nó mượn sách giúp chính là người đã lập trình trò chơi mini." Đường Tuấn Đình nói trong khi nhìn về phía Tịch Mục Bạch.

Tịch Mục Bạch gật đầu, "Chính là người có kỹ năng lập trình hoàn hảo mà anh đã nhắc tới sao?"

"Đúng vậy. Đừng nhìn thấy người nọ chỉ lập trình một phần mềm trò chơi mini, mỗi một câu lệnh đều rất hoàn hảo. Anh cũng nhìn thấy rồi, phương pháp lập trình rất quen thuộc, rất có kinh nghiệm."

"Đúng là khá tốt, nhưng chỉ một vài dòng lệnh, không thể nói lên điều gì." Tịch Mục Bạch kết thúc chủ đề và nói, "Lần này, phần nâng cấp hệ thống bảo mật sẽ giao cho các anh đảm nhận. Hãy hoàn thành nó trước cuộc thi Hacker."

"Anh yên tâm, đó là chuyên môn của chúng tôi. Tôi sẽ làm thêm giờ để đảm bảo hệ thống được nâng cấp trước cuộc thi." Đường Tuấn Đình nghiêm túc cam đoan. Tịch Mục Bạch gật đầu, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Đường Tuấn Đình cũng vội vã trở lại làm việc.

Công việc gần đây của anh rất gấp. Việc nâng cấp bảo mật hệ thống có vẻ rất đơn giản trên giấy, nhưng nó thực sự là rất phức tạp.

Bởi vì hệ thống mới được phát triển lần này, cần phải có khả năng ngăn chặn các cuộc tấn công có chủ ý của hacker.

Trong cuộc thi Hacker hằng năm, các tin tặc mà đối thủ tìm kiếm đều biến thái muốn chết, luôn khiến bọn họ trở tay không kịp.

Sự cạnh tranh trên mạng Internet càng ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn trong những năm gần đây.

Mỗi công ty đều cố hết sức đưa ra phần mềm phòng thủ tốt nhất. Bởi vì, nếu như thất bại, đó chính là khởi đầu sự sụp đổ của công ty.

Bởi vậy, trong cuộc thi hacker hằng năm lần này, bọn họ cần phải đảm bảo Tịch thị tồn tại cho đến khi cuộc thi kết thúc. Phải bảo vệ danh tiếng và lợi ích của Tịch thị.

Xét cho cùng, đây là một công ty liên doanh giữa Đường gia và Tịch gia.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Hạ Tinh Hà cuối cùng cũng hài lòng với những cuốn sách mà Hạ Trí mượn về lần này.

Tuy nhiên, cô vẫn cố gắng hoàn thành chúng trong chớp mắt.....

Hạ Trí đều đã quen với sự biến thái của cô nên cũng không kinh ngạc nữa.

Thời điểm lần thứ hai nó đi mượn sách giúp Hạ Tĩnh Hà, Đường Tuấn Đình đã thực sự giật mình, "Cô ấy đã đọc hết rồi?"

"Đúng vậy, cô ấy nói những quyển sách ấy không tệ lắm, hỏi có..... sách khó hơn một chút hay không?." Hạ Trí nói xong cũng cảm thấy chột dạ. Chị của nó quá yêu nghiệt!

Cô ấy rốt cuộc là loại người thế nào?!

Sao lại có một sự khác biệt lớn như thế trong tài năng giữa hai người họ, khi mà bọn họ đều mang cùng một dòng máu Hạ gia?

Nó nhất định là được nhặt về.

Đường Tuấn Đình nghe xong thì càng kinh ngạc. Những cuốn sách này đã rất khó, chỉ dùng một ngày đã đọc xong không nói, còn muốn tìm sách khó hơn.

Khả năng của người nọ, dường như vượt qua cả trí tưởng tượng của anh.

Đường Tuấn Đình nghiêm mặt lại, nắm lấy cánh tay Hạ Trí, "Em trai, nói chuyện với anh một chút, rốt cuộc người bạn kia của em là ai? Lợi hại như vậy, em nhất định phải giới thiệu cô ấy với anh."

"Tiền bối, cô ấy hiện tại không muốn công khai thân phận mình, nhưng em hứa với anh, đến thời điểm đúng lúc, em nhất định sẽ giới thiệu cô ấy với anh." Hạ Trí cam đoan nói.

Những thiên tài thường có tính tình lập dị, Đường Tuấn Đình cũng hiểu điều đó.

Anh cũng không cố ép hỏi gì thêm, tuy nhiên lần này thực sự tận tâm cho Hạ Trí mượn về rất nhiều sách. Nếu như người nọ thực sự có bản lĩnh, anh cũng không ngại lấy lòng nhiều hơn một chút. Trước khi Hạ Trí rời đi, anh còn hứa hẹn nói:

"Hạ Trí, người bạn kia của em nếu cần một công việc, em hãy nói cô ấy tới đây làm ở chỗ anh. Chỉ cần cô ấy có khả năng, anh sẽ sắp xếp một vị trí thật tốt cho cô ấy."

Hạ Trí vui vẻ trong lòng, gật đầu cam đoan, "Được, em sẽ nói lại với cô ấy!"

Trở lại bệnh viện, Hạ Trí háo hức nói lại chuyện này với Hạ Tĩnh Hà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chúng ta không thể sống ở đây

"Chị, chờ khi sức khỏe của chị tốt hơn, hãy đến công ty của tiền bối làm đi, công ty họ đãi ngộ rất tốt. Đến lúc đó em có thể làm việc cùng chị." Hạ Trí nhiệt tình gợi ý.

Đồng thời, trong lòng nó cũng tràn ngập chờ mong đối với tương lai.

Bọn họ sẽ trở thành đồng nghiệp với nhau, những ngày sau của bọn họ cũng sẽ khá lên, không còn phải phát sầu vì tiền.

Hạ Tĩnh Hà sắp xếp lại hành lý của mình, nói: "Chị không định đi làm."

Hạ Trí hơi sững sốt, "Vậy chị định làm gì?"

"Đi thôi, đi về trước." Hạ Tĩnh Hà không giải thích gì, mang theo hành lý rời đi.

Hạ Trí nhanh chóng giúp cô lấy một số đồ đạc còn lại, hai người rời khỏi bệnh viện đi thẳng về nhà.

Sau mấy ngày điều trị, hiện tại sức khỏe của Hạ Tĩnh Hà đã tốt hơn rất nhiều, thân thể cơ bản đã không có việc gì.

Trên xe buýt, Hạ Trí vui vẻ nói: "Chị, để chúc mừng chị xuất viện, hôm nay ba mua một con gà, nói sẽ hầm kỹ rồi chờ chúng ta về ăn."

Nghĩ đến khả năng nấu ăn của chú, Hạ Tĩnh Hà hiện lên một chút tươi cười.

Cô không thèm khát, nhưng mỗi lần chú nấu ăn, cô đều không nhịn được mà ăn rất nhiều.

Bởi vì trong đồ ăn chú nấu, có hương vị của nhà.....

Hạ Tĩnh Hà dựa đầu vào cửa sổ xe, trong lòng có vài phần ảm áp. Nếu như không có chú cùng với tiểu Trí hỗ trợ, những năm qua cuộc sống của cô nhất định sẽ gặp rất nhiều cực khổ.

Bởi vì bọn họ đã cho cô một mái ấm gia đình, cho dù cuộc sống nghèo khó, cô cũng không giống như một bông lục bình không rễ.

Hiện tại cô đã khôi phục trí nhớ, từ nay về sau, cô nhất định sẽ giúp người nhà mình có một cuộc sống tốt nhất.

Hạ Tĩnh Hà quyết định bắt đầu kiếm tiền, cô có rất nhiều cách để kiếm tiền.

Đối với chuyện đi làm, cô chưa nghĩ tới. Không phải là cô tự đại, mà là cô thật sự không xem trọng công ty Hạ Trí đã nói.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Sau khi đi qua nhiều trạm, xe buýt cuối cùng đã đến khu dân cư của bọn họ.

Xuống xe, hai người đi thẳng về nhà.

Đây là một khu dân cư nghèo, những người sống ở đây đều là tầng lớp dưới đáy xã hội. Những người lao động phổ thông, thu mua phế phẩm, hoặc là những người vô gia cư, những người tàn tật.....

Đối với những người này, cuộc sống mỗi ngày đều đang giãy giụa để sống.

Cuộc sống là gì bọn họ cũng không biết, với bọn họ, đó chỉ là một trận chiến khó khăn để sinh tồn.

Hơn nữa, người sống lâu dài ở nơi này, tầm mắt cùng với tư tưởng sẽ bị ảnh hưởng, người nơi này đều tin đây là số mệnh của bọn họ.

"Tiểu Trí, chúng ta hiện tại hãy đi tìm phòng để ở, chúng ta không thể sống ở đây nữa." Hạ Tĩnh Hà bỗng nhiên nói.

Hạ Trí hơi sững sốt, có chút chần chừ, "Nhưng hiện tại chúng ta không có nhiều tiền....."

"Tiền không thành vấn đề, chị sẽ nghĩ cách. Trước hết hãy tìm phòng ở, nơi này không thích hợp cho em, cũng không thích hợp cho sức khỏe của chú." Hạ Tĩnh Hà nói xong, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước đang tụ tập một số người.

Một giọng nói hung ác cũng truyền tới từ trong đám người, "Đã nói nhanh chóng dọn đi, nếu còn không rời đi, tôi sẽ đập phá hết đồ nhà ông!"

Sắc mặt Hạ Trí biến đổi, "Sao lại thế này, sao bọn họ đều ở trước cửa nhà chúng ta?"

Hạ Tĩnh Hà bước nhanh đi lên trước, đẩy đám người ra, nhìn thấy chủ nhà đang giằng co cùng với Hạ Thành Võ.

Hạ Thành Võ là người thành thật, bị chủ nhà mắng thì mặt đỏ tía tai, chỉ yếu ớt nói, "Vì sao đột nhiên muốn chúng ta dọn đi, cũng không phải chúng tôi không đóng tiền nhà!"

"Một chút tiền thuê nhà của các người, không là gì trong mắt tôi. Tôi sẽ trả lại ngay lập tức cho ông, các ông nhanh chóng dọn đi cho tôi, hôm nay cần phải dọn đi!" Chủ nhà hung ác đẩy Hạ Thành Võ ra, bắt đầu vào nhà và ném đồ đạc của bọn họ ra ngoài.

"Dừng lại, không được động đến đồ đạc của chúng tôi!" Hạ Thành Võ tiến lên muốn ngăn cản, chủ nhà dùng sức đẩy, cả người Hạ Thành Võ lao đảo một cái, sau lưng đập vào trên bàn ăn, một nồi canh gà trên bàn lập tức rơi xuống sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cảm giác cô không dễ dây vào

Edit & Dịch: Emily Ton.

Những người khác cũng đột nhiên choáng váng một trận, mắt nhìn thấy mà muốn té xỉu.....

"Ba ——" Hạ Trí sợ tới mức nháy mắt nhào lên và tiếp được ông.

Sắc mặt Hạ Thành Võ rất kém, hiển nhiên là do trong người có bệnh.

Hạ Tinh Hà vội vàng tiến lên kiểm tra tình hình của ông, cô phân phó Hạ Trí, "Nhanh chóng gọi xe cứu thương."

"Được!" Giọng nói của Hạ Trí đều đang run rẩy. Trong khi nó lấy di động ra và gọi điện cho cấp cứu, Hạ Tinh Hà cố gắng làm biện pháp sơ cứu Hạ Thành Võ.

Cô không biết nhiều lắm về sơ cứu, chỉ có thể để ông nằm thẳng ở trên ghế sofa, tận lực giúp ông có thể thở thông.

Chủ nhà cùng với người chung quanh đều bị dọa sợ.

Đám đông xem náo nhiệt cũng không dám nhìn, chỉ sợ Hạ Thành Võ xảy ra chuyện gì xấu, bọn họ sẽ bị liên lụy, vì thế một đám từ từ phân tán.

"Chuyện này không có liên quan tới tôi, tự ông ấy té xỉu, không liên quan tới tôi." Chủ nhà cũng đang định trốn.

Hạ Tinh Hà đột nhiên ngừng đầu nhìn chăm chăm ông ta, ánh mắt cô sắc bén lạnh lùng, khiến người ta cảm thấy cô có một loại khí thế rất mạnh mẽ không thể giải thích.

Chủ nhà sợ tới mức càng thêm chột dạ, "Đã nói không liên quan tới tôi, cô đừng nghĩ ăn vạ trên đầu tôi!"

"Nếu hiện tại ông mà rời đi, toàn bộ chuyện này nhất định tôi sẽ tính ở trên đầu ông. Không tin thì cứ chờ xem." Hạ Tinh Hà nhẹ nhàng uy hiếp, khiến người ta có cảm giác không giận nhưng đầy uy nghiêm.

Chủ nhà còn muốn tranh luận thêm, nhưng Hạ Tinh Hà đã không để ý đến ông ta.

Ông ta cũng đứng ngay tại chỗ, thật sự không dám rời đi.....

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, khi Hạ Thành Võ bị đưa lên xe, Hạ Tinh Hà đi bước một về phía chủ nhà.

Chủ nhà nhìn cô gái trước mắt không cao lắm, có chút mảnh mai yếu ớt, có cảm giác hoang đường rằng không dễ động đến cô.

Thật kỳ lạ, một cô gái mảnh mai gầy yếu như vậy, ông chỉ cần dùng một bàn tay liền có thể bóp chết, vì sao lại có cảm giác không dễ dây vào?

Chủ nhà sắp dùng hết sự tức giận để hù dọa cô, đột nhiên Hạ Tinh Hà nhẹ nhàng nói, "Ai là người đã ra lệnh cho ông làm chuyện này?"

"Cái gì?" Chủ nhà sững sờ.

Hạ Tinh Hà không muốn vòng vo, "Nói cho tôi biết ai là người đã ra lệnh cho ông, sự việc xảy ra lần này sẽ không liên quan đến ông. Nếu không, chú tôi có điều gì không may, lần sau chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa án."

Cô gái này, không phải đang nói đùa.

Mỗi một câu cô ấy nói đều rất nghiêm túc, cũng không phải đang cố ý hù dọa ông.

Trực giác chủ nhà nói cho ông biết, tốt nhất ông vẫn nên nói thật, không nên chọc tới những phiền toái này mới là sáng suốt nhất.

Tuy rằng người kia nói ông không được tiết lộ ra người đứng phía sau, nhưng Hạ Tinh Hà hiển nhiên đã nhìn thấu nó.

Vì để dấu điểm sự việc này, tự ông đã chọc tới một phiền toái lớn không đáng.

Chủ nhà trực tiếp nói: "Là một người phụ nữ, cô ta cho tôi một số tiền, muốn tôi đuổi các người đi, tôi chỉ biết cô ta họ Ngô."

Ngô Dung!

Đáy mắt Hạ Tinh Hà hiện lên một tia sắc bén, người đàn bà kia, cô còn chưa đi tìm cô ta tính sổ, cô ta đã dám tìm tới trước cửa nhà cô.

Nếu cô ta đã muốn đi tìm chết, cô sẽ thành toàn cho cô ta!

Hạ Tinh Hà xoay người đi lên theo xe, chủ nhà nhìn thấy cô đi rồi, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Sau khi tới bệnh viện, Hạ Tinh Hà và Hạ Trí mới biết được, trước đó Hạ Thành Võ đã bỏ lỡ hai buổi lọc máu.

Nhưng ông đã lừa bọn họ, nói tự ông đã tới làm.

Hóa ra Hạ Thành Võ đã tiết kiệm tiền điều trị của mình, để giúp Hạ Tinh Hà điều trị thân thể.

Nếu không lọc máu, hơn nữa thân thể vốn đã không tốt, bệnh tình của ông càng thêm nghiêm trọng, không chú ý một chút liền dễ dàng không thể cứu được.

Bác sĩ giải thích với hai người bạn họ với giọng âm đạm, "Tuy rằng người bệnh tạm thời đã ổn định một chút, nhưng không thể kéo dài tình trạng này lâu thêm được nữa. Cần phải nhanh chóng đổi thận, đúng lúc hiện tại có một nguồn thận, nếu người nhà đồng ý, ngày mai sẽ chuẩn bị giải phẫu."

Tâm tình Hạ Trí phức tạp hỏi, "Bác sĩ, đổi thận thì mất bao nhiêu tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Đại Nhân, Nuông Chiều Vợ 100%*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.